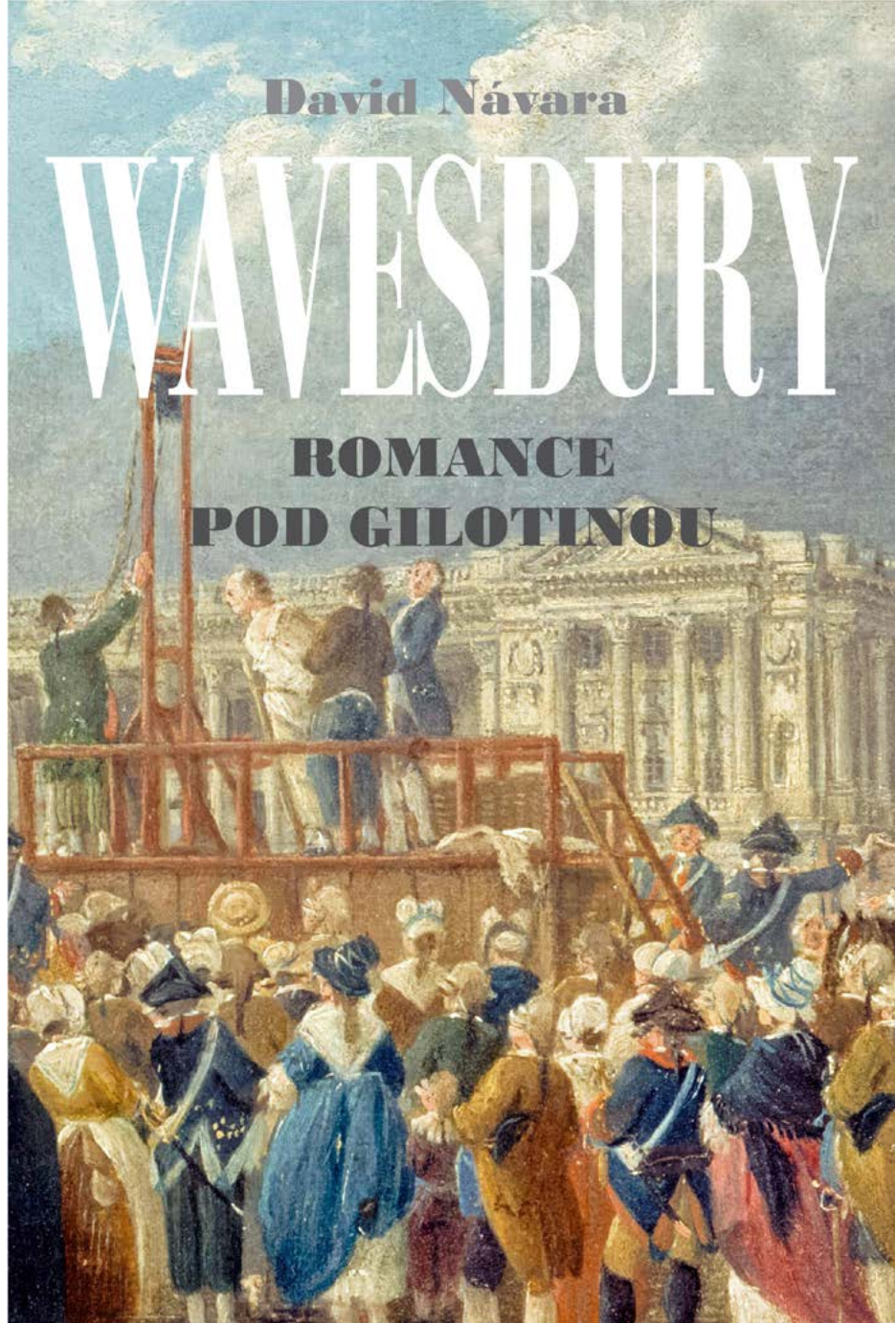

David Návara

WAVESBURY

**ROMANCE
POD GILOTINOU**

David Návara

WAVESBURY

**ROMANCE
POD GILOTINOU**

Jonathan
LIVINGSTON

Copyright © David Návara, 2023

Cover Illustration © *French Revolution: Public execution by Guillotine in the Place de la Revolution,*

Paris, France, painting by Pierre-Antoine Demachy, 1793. © 2023 Alamy Ltd.

Cover © Daniela Antalovská, 2021

ISBN epub 978-80-7551-313-7

ISBN mobi 978-80-7551-314-4

ISBN PDF 978-80-7551-315-1

Romance pod gilotinou

„Pokračujte, občane.“

Mučitel mlčky přikývl a přiložil rozžhavenou ocel na už tak zohavené odsouzenovo lýtko. Vteřinu nebo dvě předtím zaváhal, ne však z lítosti nebo milosrdenství, pouze hledal na zkrvavené a spečené kůži nějaké místo nepoškozené žádným nástrojem útrpného práva.

Podzemní kobkou se rozlehl bolestivý křik. Spíše však jen hlasité zasípání, mučený měl už příliš ochraptělé hlasivky.

„Ehm, občane Breguete, vždyť nám už vše řekl,“ ozval se malý písař od svého stolu, kde pečlivě zapisoval odsouzencovu výpověď.

List papíru před ním byl popsán sloupcem jmen. Bylo jich něco přes padesát, mužská i ženská, všichni ctihodní Pařížané, zdánlivě bez vzájemné souvislosti.

„Raději mějme jistotu,“ odvětil Breguet. Statný šedesátník byl osobně ředitel věznice La Force. „O toho lotra má prý zájem sám občan Robespierre a Výbor pro veřejné blaho. Nesmíme nic zanedbat.“

Písař si uvědomoval, že ředitel vlastně vězni nepoložil žádnou další otázku, ale nechal to raději být.

„Znovu,“ přikázal Breguet.

Než však stačil katův pomocník vykonat rozkaz, ozvaly se kroky a do mučírny rázně vpochodoval voják v modré uniformě Národní gardy. Všechny čtyři obličejce, dokonce i ten odsouzenecův, se na něj obrátily. Kdyby Breguet člověku, kterého nechával týrat, věnoval více pozornosti, možná se mohl večer vrátit z práce v pořádku k ženě a dětem. Odsouzencová rozbitá ústa se totiž roztáhla do širokého úsměvu.

„Co si přejete, občane?“ zeptal se ředitel netrpělivě. „Nevidíte, že máme práci?“

Voják byl štíhlý, něco přes čtyřicet let starý světlolvasý muž, pohyboval se úsporně a elegantně, skoro jako divoká šelma. Nebo trénovaný zabiják. Ale i to Breguetovi uniklo.

„Nesu vzkaz od občana Jauffreta,“ oznámil gardista.

„Chápu,“ přikývl ředitel věznice. „Vím, že občan Jauffret je do všeho zasvěcen. Tak mi ho předejte.“

„Jistě,“ odvětil voják. „Tady je.“

Sáhl pod kabát, ale místo dopisu, který očekával Breguet, vytáhl dýku a zkušným pohybem ji hodil. Ne však po řediteli, ale po katovu pomocníkovi. Ten byl nejnebezpečnější, protože měl stále v ruce do ruda rozžhavený pohrabáč. Muž nevydal ani hlásku a s čepelí v oku se zhroutil. Když padal, náhodou převrátil koš se žhavým uhlím, a to se se syčením rozsypalo po vlhké kamenné podlaze.

Písař se rychle postavil, což byla chyba. Třebaže měl v ruce jen naostřený brk, prudký pohyb k němu přitáhl pozornost. Gardista už stačil tasit štíhlý meč a jen úsporně švihl čepelí. Písař padl s proseklým krkem vedle katova pomocníka, než vůbec stačil říct, že se vzdává. Breguet se konečně vzpamatoval a vzpomněl si, že má na opasku nejen obušek, ale i nabitou pistolí. Stačil ji pozvednout, dokonce i natáhnout, ale pak již jen zmateně zíral na meč, který se mu zabořil do prsou a přímo do srdce.

Celý střet netrval snad ani pět vteřin. Gardista se nezdržoval s čištěním své zbraně a celou od krve ji vrátil do pochvy. Pak se sklonil ke zmučenému vězni.

„Bože, jak rád tě vidím, Géralde,“ podařilo se muži na mučidlech ze sebe dostat.

V tvrdých očích, které už viděly tolik smrti, se zaleskly slzy. „To bude dobré, Jean. Zase budeš jako rybička.“

„Kdybys nekecal,“ odušil vězeň. „Ten seznam... Nevydržel jsem..., nejsem jako ty... Musíš ho zničit.“

Gérald si však papíru nevšiml, místo toho se věnoval okovům, kterými byl Jean přikován k dřevěnému stolu.

„Zatraceně, nech mě být. Myslíš, že takhle můžu utíkat? Jsem odepsaný... Vem ten seznam, znič ho a zmiz osud. Slyším kroky, za chvíli jsou tady.“

„Přece tě tu nenechám,“ odporoval Gérald.

„To, zatraceně, necháš,“ odpověděl Jean sotva slyšitelně. „Ale těm bastardům tu zbyde jen moje tělo. Ať si ho třeba vycpou... Zatraceně, nekoukej na mě tak... Dlužíš mi to...“

„Přece po mně nemůžeš...“

„Udělej to! Musíš to udělat!“

Gérald znovu tasil, tentokrát pomalu a váhavě. Ale Jean na něm už viděl, že se rozhodl.

„Děkuji ti. Všechno, co bylo moje, je teď tvoje. Víš, že toho není málo. Když se z tohohle dostaneš, uď se, poříd' si děti a jedno pojmenuj po mně. Sbohem, příteli.“

„Sbohem, Vaše Milosti. Sbohem, příteli.“

Gérald vysekl mečem poctu. Pak dobře nacvičeným pohybem bodl. Čepel našla neomylně srdce, Jean zemřel s úsměvem na rtech.

Jenže Gérald si až teď uvědomil, že poslední slova jeho přítele a jeho vlastní váhání ho stálo drahocenné vteřiny. Vězeňskou chodbou byl slyšet hluk mnoha blížících se mužů. Rychle sebral seznam ze stolu, ale umírající katův pacholek předtím převrhl oheň, který představoval nejjednodušší způsob, jak se rychle zbavit papírů. Žhavé uhlíky na vlhké podlaze rychle pozhasávaly.

Gérald sáhl po tom prvním, co ho napadlo. Na zdi kolem mučírny bylo, snad kvůli dokreslení celkově pochmurné atmosféry, několik lidských lebek. Rychle naněkolikrát přeložil papír, jednu z nich obrátil a otvorem po páteři ho vložil dovnitř. Pak vrátil lebku na místo.

Akorát včas, protože dovnitř vpadli vojáci v modrých stejnokrojích. Tohle ovšem byli skuteční příslušníci Národní gardy, stejně jako ten, kterému ukradl uniformu.

„Nezabijte ho! Chci ho živého!“ ozvalo se zpoza gardistů.

Rozkaz vojáky znevýhodnil a dva za něj zaplatili životem. Jenže další ho ranou pažby do nohou srazil na kolena, jiný mu vyrazil meč z ruky. To už ho popadli hned čtyři a pevně ho sevřeli.

„Občane De Guignesi, jak rád vás vidím. Vaše zatčení nám bohatě vynahradí, že jsme přišli o občana vévodu. I další drobné ztráty.“

Mluví konečně předstoupil před vojáky. Byl to nevýrazný muž kolem čtyřiceti. V obyčejné, hladce oholené tváři měl neustále mírně smutný výraz, jako by dostal nějakou nepříjemnou zprávu. Ten vhodně podtrhovaly i brýle s kulatými obroučkami. Hnědé vlasy měl svázané černou stuhou do culíku, ale Gérald věděl, že je to jen

paruka, protože muž je holohlavý. Jen natolik dobrá paruka, aby připomínala opravdové vlasy.

„Jauffrete, jdete pozdě,“ zasyčel De Guignes. „Jeho Milost vévoda Jean de Montpensier je po smrti, a co věděl, si vzal do hrobu.“

Jauffret se jen usmál. Nějak dokázal, že i přesto stále vypadal smutně. „Ale máme vás, rytíři..., občane. Jistě víte všechno, co on, možná i něco navíc.“

Gérald po něm plivl, čímž si vysloužil další ránu pažbou do žeber.

„Nechte ho,“ napomenul Jauffret vojáka. „Já vím, že jste tvrdý muž, občane De Guignesi. Snad bychom vás donutili mluvit, ale také byste mohl během mučení nešťastnou náhodou zesnout. Možná však změníte názor, když zdejší pohostinnost,“ mávl rukou nad připoutanou mrtvolou i odpornými nástroji, „okusí váš ctihodný pan otec. Nebo vaše roztomilá mladá neteř. Já mám času dost, nechal jsem pro ně poslat. Asi za týden se tu k vám oba připojí. Co na to říkáte, občane?“

Gérald se nuceně zasmál. „Zase pozdě, Jauffrete. Poslal jsem do Toulouse dopis a varoval je. Otec i s Janette už budou touto dobou na cestě do Španělska.“

Jauffret sáhl do kapsy svého zeleného brokátového kabátce. „Tento dopis, občane? Myslím, že tentokrát jsem vás předběhl.“

De Guignes vyrazil vpřed a pokusil se chytit Jauffreta za hrdlo. Čtyři vojáci ho však snadno udrželi. Jen v duchu doufal, že jeho výbuch si jeho věznil vyloží jako akt zoufalství a snad neví, že poslal ještě další dopis. Byl adresovaný do Anglie a De Guignes v něm neochotně žádal o pomoc.

• • •

28. 6. 1793, palác Spravedlnosti, Paříž

Nicholas Jauffret si naposledy upravil nákrčník, srovnal kabát a bez vyzvání vstoupil.

„Tam nemůžete, občane,“ pokusil se ho zastavit jeden z úředníků, kterých se tu pohybovaly tucty.

„Občan Robespierre mě očekává,“ oznámil Jauffret sebevědomě. „Chcete mu snad vysvětlovat, proč jsem se zdržel?“

Úředník si nervózně odkašlal, a ještě mu podržel dveře.

„A on?“ ukázal nejistě na mohutného, dobře ozbrojeného mladého muže, který se držel krok za Jauffretem a dětsky zvědavýma očima se rozhlížel po interiéru paláce.

„Máte pravdu, občane,“ přitakal Jauffret, když se ohlédl na svého osobního strážce. „Damienne, počkej tu. Za chvíli budu zpět.“

Damien nejistě přikývl, ale pak se posadil na jednu z židlí, která pod jeho vahou zapraskala. Jauffret si ho už dál nevšímal, dvakrát zaklepal a vstoupil do pracovní neformálního prvního muže Výboru pro veřejné blaho (*Comité de salut public, CSP*) a tím i celé Francouzské republiky – Maximiliena Françoise Marie Isidora de Robespiera. Jauffreta stále jméno úřadu nepřestávalo v duchu rozesmávat a na rozdíl od spousty dalších nešťastníků se Robespiera nebál. Byl zvyklý na fanatiky už od útlého dětství v semináři, kam ho poslal jeho bigotní otec, aby skryl plod svého hříchu, a uměl s nimi jednat. Stačilo jen zjistit jejich motivaci, slabiny

a své chování přizpůsobit jejich inteligenci. Například jeho sluha a strážce Damien Fouchet. Kdysi ho nějaký aristokrat nechal zbičovat a on je teď všechny nenáviděl stejně sveřepě. Jauffret mu pomohl a dal příležitost k pomstě, proto mu nyní sloužil s absolutní věrností. Přesto nepochyboval, že až přestane být užitečný, bude se ho muset zbavit.

S pětaticetiletým mužem v šedivé paruce na druhé straně velkého psacího stolu, kterému nestál ani za to, aby zvedl oči od dokumentů, to bylo sice složitější, ale vlastně podobné. Protože Maximilien Robespierre přes svou nevšední inteligenci a vzdělání měl jednu velkou slabinu. Byl to také fanatik. On opravdu věřil, skutečně byl skálopevně přesvědčen, že teror, tisíce mrtvých a krev v ulicích slouží Francii. Že všechno, co dělá, dělá opravdu pro lidi. Jauffret nepochyboval, že jednoho dne také on bude svým přesvědčením zničen, lhostejno jestli pomstychtivou rukou vraždkyně jako nedávno Jean Paul Marat nebo veřejně před jásajícím davem. Ale to už Jauffret bude daleko, bohatý a mocný, protože pro něj revoluce znamenala hlavně příležitost; jeho svoboda, rovnost a bratrství nezajímaly.

„Občane Jauffrete.“

Robespierre ho konečně vzal na vědomí. Pohlédl na něj a poněkud zmateně zamrkal. Jauffret věděl, že tak na lidi často působí, a nebyla to náhoda. Měl v celku obyčejný obličej a často střídal výrazné paruky různých barev i stylů. Nyní měl nakadeřeně blond vlasy jako nějaký hejsek. Nebyl to samoučelný rozmar, způsobovalo to, že ani lidé, kteří ho potkali několikrát, si ho vlastně nepamatovali.

„V La Force prý došlo k nepřijemnostem,“ pokračoval Robespierre. „Občan vévoda nás prý opustil stejně jako občan Breguet a další nešťastníci.“

Znělo to, jako by Robespierrovi na těch lidech skutečně záleželo, a Jauffret si připouštěl, že to tak opravdu může být.

„Možná,“ přikývl. „Ale občan Gérald De Guignes byl zatčen. Nepochybuji, že on nám sdělí jména rojalistů v Paříži a mnohem, mnohem více.“

„Občan De Guignes býval královým zabijákem, jeho zbraní. Že je to tak?“ zeptal se Robespierre.

Jauffret pokrčil rameny. „Dovolím si namítnout, že to je trochu přikrášlené prohlášení. Ano, býval vojákem a špiónem. Byl i s La Fayettem v Americe.“

„Nezáleží na tom, jak mu budeme říkat,“ mávl Robespierre netrpělivě rukou. „Podstatné je, jestli takového muže přesvědčíte, aby mluvil. Aby vám řekl pravdu a aby se toho dožil.“

„Nebudu ho mučit, nemusím. De Guignes má v Toulouse příbuzné.“

„Ano, vzpomínám si,“ pokýval Robespierre hlavou. „Občan Nicholas De Guignes, co býval markýzem De Guignes, je jeho otec.“

„Také má mladou neteř, na které mu prý velmi záleží,“ doplnil Jauffret. „Dovolil jsem si vše zařídit. Přivezou je sem do Paříže. Nepochybuji, že Gérald De Guignes pak rád promluví. Promluví, když si bude muset vybrat mezi rodinou a neznámými zrádci.“

Robespierre chvíli přemýšlel. „Dobrá, souhlasím. Napíši vám pověření, abyste mohl i nadále jednat jménem CSP. Pokud budete úspěšný a pokud dostanete všechny

zrádce na náměstí Revoluce, můžete počítat i nadále s mojí podporou. Ale už mne nezklamte, občane.“

„Jistě, občane. Dávám vám své slovo.“ Jauffret dobře věděl, kdy vyjadřovat svůj názor a kdy ne.

„Jinak by vás musel lid přijmout jako chabou náhradu.“

„Chápu,“ smutně se usmál Jauffret.

Počkal, až Robespierre dokončí pověření a předá mu je. Pak se otočil k odchodu, stačil však dojít jen těsně ke dveřím.

„Občane Jauffrete?“

„Ano?“

„Předpokládám, že nakonec hodláte poslat pod gilotinu i oba De Guignese a tu dívku?“

„Jistě, občane. Co jiného? Jsou to přece kontrarevolucionáři a aristokratičtí zrádci Republiky.“

• • •

2. 7. 1793, věznice Newgate, Londýn

„Večeře, slečno Dumbrillová.“

Missy překvapeně zvedla hlavu, nějak již odvykla slýchat své pravé jméno.

Pohotově vykouzčila nevinný úsměv. „Děkuji mockrát, pane Bowditchi.“

Nebylo jí to však nic platné. Strážný postavil talíř na dřevěný stůl, lehce kývnul hlavou a zdvořile odkráčel. Dveře však za sebou zavřít nezapomněl. Dělal poctivě svoji práci a choval se slušně, protože za oboje dostal dobře zapláceno. Timothy Risewell mu dal peníze i za samostatnou celu, za což mu byla vděčná. Nedělala si iluze, jak by se jí vedlo ve věznici, jako byla Newgate, kdyby se jí dostalo normálního zacházení. Navzdory svému řemeslu byla ve vězení za svůj krátký život zatím jen jednou, díky bohu jen pár hodin, ale i tak zaslechla dost.

Znovu si povzdechla. Tři dny. Za tři dny nastoupí na trestaneckou loď, následovat bude sto dní plavby a pak Botany Bay, vězeňská kolonie kdesi na druhém konci světa. Pochybovala, že ještě někdy spatří Anglii, i kdyby dlouhou a strastiplnou cestu přežila. Tušila, co ji čeká. Jak opustí přístav, z privilegované vězenkyně se stane jen další trestanec. Co hůře, devatenáctiletá dívka bez přátel nebo ochránce, protože od otcovy smrti vždy pracovala sama. Věděla, že její vzhled – dlouhé černé vlasy lemující klasicou tvář připomínající slonovinovou kamej, hluboké černé oči i ženská postava – muže přitahuje. Nejednou toho využila, naposledy popletla hlavu mladému siru Risewellovi. Ale nebyla si jistá, jestli o stejnou pozornost stojí i od osazenstva trestanecké lodi. Nejspíš se o ni poperou hned první večer; s hrůzou si představovala, jak asi bude vypadat vítěz a jak s ní naloží.

V duchu asi po sté proklela vikomtesu Mary Risewellovou. Kdyby nebylo jí, mohla se loupež století podařit. O bohatství hraběte Wavesburyho se vyprávěly legendy – a ona byla tak blízko! Měla plán, podrobné informace a Wavesburyho vnuk ji poslouchal jako cvičený psiček. Stále nechápala, co se pokazilo. Jak bylo možné, že vikomtesa, rozmazlená lady, uspěla tam, kde selhali Běžci z Bow Street, francouzská policie

i bezpočet lovců zlodějí. Sice zaslechla o ženě s kaštanovými vlasy různé řeči, ale nebrala je vážně, což se ukázalo být vážnou chybou.

Jen velkou silou vůle se přinutila neplakat. Těžko to mohla vědět, ale v podobné cele 700 mil daleko čelila jen o málo starší dívka ještě horšímu osudu. Osudu, který měl pro Missy znamenat cestu zcela opačným směrem, než byl australský kontinent, a možná neméně nebezpečnou.

• • •

2. 7. 1793, Toulouse

Zamřížovaným oknem se ozvalo dřevěné zahučení, pak dutý úder. Janette Ferrel Tremblayová, markýza De Guignes, nebo jen občanka Tremblayová, jak stálo ve vězeňském seznamu, sebou leknutím trhla, stejně jako mnozí kolem ní. Ničemu nepomohlo, že věděla, že tentokrát ostří gilotiny nedopadlo na ničí krk. Stroj právě dorazil z Paříže, a jak strážní neopomněli všem sdělit, byla potřeba ho vyzkoušet, aby dav očekávající popravu nebyl zklamán. Janette zaslechla kata, jak si pochvaloval, že teď už mu půjde práce rychle od ruky, ne jako když se musel mořit s nemoderní smyčkou.

Oči se jí znovu zalily slzami, když si vzpomněla, kdo byl onen muž, který, jak se vyjádřil mistr popravčí, zemřel tak nemožně zastaralým způsobem nehodným Francouzské republiky. Markýz Nicholas De Guignes, její děd, nikdy nikomu neublížil, provinil se jen svým postavením. To však stačilo na trest smrti. Markýza si znovu vzpomněla na noční můru, která se odehrála před pár dny, když malý oddíl Národní gardy přišel zatknout jejího děda. Tucet vojáků nedokázal a možná ani nechtěl zabránit zdivočelému davu ve vyplenění celého zámku. Přišli pro starého markýze, nikdo další je nezajímal. Jen to, že se jí dařilo držet se děda, ji uchránilo od toho nejhoršího. Jenže místo rukou pomstychtivé lůzy ji čekal brit novotou zářící gilotiny. Asi to bylo lepší, ale Janette o tom sama sebe nějak nedokázala přesvědčit. Stále podvědomě doufala, že se probudí ze strašlivého snu a její život připomínající pohádku bude dál vesele plynout od jednoho večírku k druhému. Že po revoluci už neštěkne ani pes.

„Ticho tady!“ zakřičel kdosi.

Hrubý hlas patřil Pierreovi-Marii Bélangerovi, zástupci ředitele věznice. Bertrand Maître stál hned vedle svého podřízeného. Byli si podobní tak, že podle Janette mohli být klidně bratry. Ale nebyli nijak příbuzní, možná jen neholené špinavé obličej, mastné neupravené vlasy a stejné frygické čapky s červeno-bílou kokardou způsobovaly, že markýza jen obtížně rozlišovala jednoho od druhého. Oba pracovali ve vězení již před revolucí a bez skrupulí sloužili stejně ochotně i novému režimu. Oba byli stejně krutí a výkonní, ideální bachaři, ale také se oba navzájem z duše nenáviděli. Zvláště Bélanger netrpělivě očekával nějakou Maîtreovu chybu, aby ho mohl poslat na druhou stranu mříží a sebe na jeho židli.

Janette měla dobrý odhad na lidi a dobře si to uvědomovala, ale nevěděla, k čemu by jí to mohlo být platné.

„Začneme,“ pokračoval Bélanger. „Zbývá ještě půl dne a nikdo nechce žít vaše hladové krky. Připraví se občan Guillaume, občanka Dieudonné...“ Přečetl jména asi poloviny lidí v celách.

Někteří jmenovaní se rozvzlykali, někteří se začali hlasitě modlit, někteří jen nechápavě zírali před sebe. Rébecca Dieudonné, která ještě před týdnem Janette radila, jaký odstín modrého saténu nejlépe podtrhne její plavé lokny, s výkřikem omdlela. Jenže úleva zbytku vězňů netrvala dlouho.

„Ostatní občani přijdou na řadu hned zejtra po ránu,“ ujal se Maître slova. „Musíme udělat místo pro další návštěvu.“

Hluk ve vězení se znásobil, někdo prosil, někdo plakal, někdo žádal kněze. Maître však jen pokrčil rameny a klidně i se svým zástupcem odcházel. Když míjel Janette, na okamžik se zastavil.

„Naše malá markýzka má štěstí,“ nepřijemně se usmál. „Chtěj ji až v Paříži. Prej, že starýho De Guignese jsme popravili moc brzo, takže pánové v hlavním městě si přejou mluvit aspoň s její blondátou milostí. Čeká nás dlouhá cesta.“

„Vás?“ zeptal se jeho zástupce překvapeně.

„Jo, Bélangere,“ přisvědčil Maître. „Mám slečinku doprovodit. Ale nemusíte mít strach, vy jedete taky. Možná až naši markýzku zkrátí, nás zas povýší. Revoluce teď potřebuje spoustu dobrejch bachařů. Chausson to tady pár tejdňů zvládne i bez nás.“

„Takže až do Paříže s dámou v jednom kočáře, spát v jedny hospodě...“ Bélanger se podíval na Janette a mlsně se olízl.

Dívka se maně otrásla a náhle skoro zatoužila po gilotině.

„Ne, máte smůlu,“ samolibě se usmál ředitel vězení. „Výhoda vyšší šarže. Se slečinkou se cestou budu seznamovat já. Vy si budete muset najít jinou.“

Bélanger se na něj podíval se směsicí nenávisti, opovržení, ale také překvapení. „Ale dyť vy...?“

„Co?“ zopakoval Maître úšklebek. „Myslel ste, že nezvládnou jednu malou děvku? Eště se jí po mně bude stejskat.“

Dál si Janette již nevšimali a jejich hlasy pomalu slábly, jak stoupali po schodech z temného podzemí ven na slunce.

Markýza se znovu otrásla. Takže takový osud ji teď očekává. Postel nějakého špinavého dozorce, pak nejspíš výslechy, mučení, potom jásající dav a úplně nakonec padající břit.

V duchu si znovu vyčiniła za svoji hloupost. Nyní mohla být v bezpečí na tom sychravém ostrově a od revolučního teroru by ji odděloval široký Lamanšský průliv. Nebyla by markýzou De Guignes, jen vikomtesou z Wavesbury a jednou možná hraběnkou. Jen kdyby tak povýšeně neodmítla Williamovu nabídku. Nechtěla se ještě vázat, ale až později si uvědomila, že už vůbec si nepřála, aby vikomt Wavesbury nadobro zmizel z jejího života. Čekala galantní dvoření, jakého se jí dostávalo od jiných francouzských šlechticů, ne chladnou zdvořilou omluvu a brzký odjezd. Možná proto, že k němu opravdu něco cítila, snad poprvé odhadla nějakého muže zcela špatně. William na její hru nepřistoupil, nereagoval jako frivolní aristokraté, které většinou na večírcích potkávala. Zeptal se, ona řekla ne a tím to pro něj skončilo. Tenkrát ji jeho zdánlivý chlad urazil, ale jak by si teď přála, aby tu byl!

Zavřela oči a představila si mladého vikomta, jak svým těžkým, ošklivým a absolutně nemódním mečem pobíjí strážce počínaje odpornými Maîtreem a Bélangerem.

On by zachoval chladnou hlavu a zachránil ji. Ne jako její poslední nápadník, zábavný a elegantní *chevalier* Pierre-Antoine Saint-Yves, který v sousední cele hystericky vzlykal a občas po ní hodil sprostou nadávkou, protože zaslechl, že její poprava byla odložena.

Janette by byla nejspíš nesmírně překvapena, kdyby věděla, že objekt jejich bláhových nadějí, mladý lord William, vikomt z Wavesbury, právě v tu chvíli myslí právě na ni.

• • •

Hannoverské náměstí, Londýn

„Mylorde, markýz De Guignes čeká v předpokoji.“

William netrpělivě pohlédl na majordoma.

„Okamžitě ho uveďte, Millere, a ať nás nikdo neruší.“

„Ale, vaše lordstvo, sir Timothy Risewell. Máte schůzku za...“

„Můj synovec bude muset počkat,“ mávl Wavesbury rukou. „Tohle je důležitější než nějaká malá zlodějka.“

„To máš tedy pravdu, Wille.“

Paul Ferrel Tremblay, markýz De Guignes, se bez vyzvání protáhl kolem majordoma, který na něho vrhl nesouhlasný pohled.

„To bude vše, Millere,“ řekl William. „Až přijde Timothy, někam ho usaďte a nabídněte mu čaj. Ano..., a ať ho obsluhuje Charles, nikoliv Annie.“

Paul se zatím pohodlně posadil do křesla naproti psacímu stolu mladého vikonta z Wavesbury.

„Předpokládám, že Annie je nějaká mladá a hezká služka?“ zeptal se pobaveně.

William nad otázkou jen mávl rukou. „Dostal jsem tvůj vzkaz. Proboha, Janette...? Neměla být už dávno ve Španělsku?“

De Guignes zvážněl a povzdechl si. „Děd neposlechl mé rady ani rady mého otce. Rozhodl se zůstat v Toulouse. Snad doufal, že revoluce do provincií nedosáhne. Bože! Jako kdyby neviděl, co se kolem něho děje. Podle novin byl odsouzen jako zrádce Republiky, teď je možná již mrtev.“

„A Janette?“ zeptal se Wavesbury netrpělivě. „Psal jsi, že odjíždíš do Francie. Víš o ní?“

„Dostal jsem šifrovaný dopis, jen já nebo otec by ho dokázal přečíst,“ vysvětloval Paul tajemně.

„Od...?“

„Od mého strýce Géralda De Guignese. Žádá mě o pomoc, pro sebe i pro mou sestru a děda.“

William si oddechl. „Takže Janette je v pořádku...“

„Žije,“ odvětil De Guignes neurčitě. „Ale byla také zatčena. Vezou ji do Paříže, do La Force, na rozkaz nějakého Jauffreta.“

Když Paul zmínil jméno jedné z pařížských věznic, William si na něco vzpomněl. Nechal však svého přítele, aby pokračoval.

„Mám tak nějaký čas. Loď mi odplouvá zítra.“

„To popluješ sám?“ zeptal se Wavesbury. „Co tvůj otec s matkou?“

„Ano, musím být co nejméně nápadný. Rodiče se to nesmí dozvědět,“ prohlásil Paul rozhodně. „Matka stále trpí vysokými horečkami a otec se ještě nevzpamatoval ze své poslední výpravy do Francie. O Janette ví jen Maggie. Řekne jim to, až už bude pozdě.“

„Takže má sestra o všem ví a nechá tě jen tak odjet,“ poznamenal William pochybovačně, ale pak bez váhání dodal: „Ale já jedu s tebou. Už jsem si vyřídil propustku od regimentu. Dva nejsou o moc nápadnější než jeden.“

De Guignes se usmál, nečekal nic jiného. „Pořád ji miluješ, že? I když tě odkopla...“

„Stále je to má příbuzná,“ odsekl Wavesbury. „Možná..., možná jsem pro ni opravdu nebyl dost dobrý. Jsem jen vikomt a ona markýza... Ale proto ji ještě nenechám jít pod gilotinu.“

„Dost dobrý?“ zasmál se Paul nevesele. „Mám svou sestru rád, ale občas se chová jako úplná husa, přesto však není hloupá. Nyní už nejspíš lituje, jak se k tobě zachovala. Myslíš, že její..., náš titul teď něco znamená? Byl jsi v posledních měsících vůbec venku? Chceš francouzskou markýzu? Vévodkyni? Kněžnu? Především na večírku u lorda Gilmora... Maggie se na chvíli někde zpozдила a hned se mi nějaká vévodkyně de cosi nabízela do postele. A víš proč? Jen kvůli té posteli, už dlouho v žádné nespala... Nejsou to tituly, na čem dnes záleží. Ve Francii dnes titul znamená v lepším případě živoření v exilu, v horším gilotinu. Navíc ty jednou budeš hrabě, tedy pokud nás tvůj otec všechny nepřežije, jak to má očividně v plánu.“

William se usmál nad Paulovým ohnivým proslovem. „Pochopil jsem, neměl jsem to s ní tak rychle vzdát.“

„To tedy zatraceně neměl,“ přisvědčil De Guignes. „Děd ji moc rozmazlil, ale v jádru je pořád Tremblay-Ferrellová.“

Nyní se Wavesbury zasmál nahlas, až se na něj Paul podezřívavě podíval. „Že to říkáš zrovna ty. Když se Maggie jednou zmínila, že jí chutnají čokoládové sušenky, koupil jsi jí celou cukrárnu.“

„Nevím, o čem mluvíš,“ odvětil Paul naoko vážně. „Ale jestli chceš jet se mnou, musíš se připravit. Možná nějaký převlek, červená uniforma teď ve Francii právě neletí. Třeba za sluhu nebo osobního strážce. Figuru na to máš, když už tvoje francouzština nestojí za nic.“

William se neurazil, na to už se znali moc dlouho. Také věděl, že jakkoliv mluví francouzsky dobře, za rodilého mluvčího se vydávat nemůže. Pak však sebral z psacího stolu list, dlouhý dopis psaný rázným ženským rukopisem.

„Něco mě napadlo, Paule, když jsi řekl, že Janette vezou do La Force. Víš, proč mě chce vidět mladý Risewell?“

„Jen okrajově,“ připustil De Guignes. „Prý se zase zamiloval. Kdo tentokrát? Cíkánská královna? Prostitutka, která je ve skutečnosti unesenou ruskou princeznou? To už tu bylo...“

„Nejsi tak daleko od pravdy,“ usmál se William. „Zlodějka vydávající se za dámu.“

„Sousto pro naši Mary,“ poznamenal Paul vědouce.

„Ano, proto je to děvče teď v Newgate a bude transportováno do té nové kolonie.“

„Což se tvému zamilovanému synovci nejspíš nelíbí, a když nezlomil svoji matku ani otce, zkouší svého měkko srdcatého strýce. O kterém ví, že má pro dámy v nesná-
zích stejnou slabost jako starý hrabě Wavesbury.“

Paul zhodnotil situaci naprosto přesně, ale William se moudře rozhodl k tomu nic neříkat. Místo toho ukázal na dopis od své nevlastní sestry. De Guignes si ho vzal a začal číst. Jak se blížil ke konci, v jeho tváři bylo postupně znát sílicí zaujetí.

„Mary toho zjistila opravdu hodně,“ poznamenal, když vrátil dopis zpět na desku stolu.

„Vždyť se jedná o jejího syna,“ přisvědčil Wavesbury.

„O otci toho děvčete, Diamantovém Jackovi Dumbrillovi, jsem něco zaslechl,“ pokračoval Paul.

William se raději neptal kde. Mladý De Guignes nepocházel z nijak závratně bo-
haté rodiny, a pokud věděl, jeho děd mu poskytoval jen omezené peníze. Přesto to
často působilo, že disponuje prakticky nevyčerpatelnými finančními prostředky. Wa-
vesbury to pozoroval hlavně na způsobu, jakým Paul rozmazloval svoji ženu, Willia-
movu sestru. Nevěřil, že by se zapletl do něčeho vysloveně nelegálního, spíše využí-
val své nesčetné vysoce postavené známé a talent, jak se říká, být ve správný čas na
správném místě. Ale přehnanými ohledy ke svým obchodním protivníkům rozhodně
netrpěl.

„Chápu, co máš na mysli. Ta Timova Missy, Chloe, Elizabeth Marjorie, nebo jak
se ve skutečnosti jmenuje, byla uvězněna v La Force. Ani ne za dvě hodiny byla ven-
ku a nikdo neví, jak to dokázala. Nemohla jen nějak přesvědčit stráž? Timothy by si
s nějakou ošklivkou nezačal...“

„Prý ne,“ odpověděl William. „Byl kolem toho velký humbuk. Nespolehlivého
bachaře by prostě vyměnili a snažili se všechno spíš ututlat.“

Paul už uvažoval dál. „Máš té holce co nabídnout?“

„Mám podepsanou milost,“ ukázal na list s visícími pečeti. „Christopher Ri-
sewell to zařídil. Může jít, jen už se nesmí přiblížit k Timothy. Dal jsem sestře i
švagrovi slovo, že se jejich syn nic nedozví. Jen si ji teď bude muset opravdu zaslou-
žit. Ale ta dáma mě zajímá i jinak.“

„Neříkal jsi před pár minutami, že miluješ mou sestru?“ napomenul ho De Gu-
ignes žertem.

„Tak to nemyslím,“ mávl Wavesbury rukou. „Tohle měla ta Missy u sebe,“ ukázal
na balíček zažloutlých papírů. Paul jeden zkusmo rozložil, jednalo se o plán nějaké
budovy.

„Co to má být?“ zeptal se.

„To jsou nákrety Wavesbury Hall z doby, kdy panství mého otce procházelo pře-
stavbou,“ vysvětloval William. „Skoro třicet let staré. Měla v úmyslu se pomocí nich
dostat do domu. Mluvil jsem o tom s otcem. Byl překvapený, že něco takového vůbec
existuje.“

Paul si promnul bradu. „Jack Dumbrill byl v jistých kruzích dost proslulý. Dia-
mantový se mu neříkalo jen tak pro nic za nic. Ale i když vycvičil svoji dceru dobře,

kde by se zlodějka šperků dostala k něčemu takovému?“

„Nezapomenu se jí na to zeptat,“ připustil Wavesbury. „Ale i když mě to zajímá, Janette je teď nejdůležitější.“

„Nemáme čas,“ připomněl mu De Guignes. „Zítřa touhle dobou musíme být na moři.“

„Neboj, zbavím se Timothyho a kočár do Newgate už čeká.“

„Zbavíš se Timothyho?“ pousmál se Paul.

„Nechci, aby mi brečel na rameni, zatímco ta holka na něho bude dělat oči,“ opáčil William.

De Guignes si pobaveně odfrkl. „Tomu tak věřím! Už tě vidím, jak vyhrožuješ devatenáctileté holce. Hlavně tě prosím, nenech se umluvit. Janettin život je v sázce. Neříkej hned, že neseš milost.“

•

„Čtvrtá cela nalevo, mylorde,“ ukázal strážný úslužně. „Až skončíte, stačí zavolat. Jenom, mylorde..., já..., mladý sir Risewell mi zaplatil a já mu slíbil...“

„Timothy Risewell je můj synovec,“ usmál se William. „Té dívky se ani nedotknou, nemusíte se bát. Chci s ní jen mluvit.“

„No, eště ste ji neviděl...,“ poznamenal bachař sotva slyšitelně, pak však stejně odemkl a pomalu odešel.

Třebaže byl ve vězení, Wavesbury nezapomněl zaklepat, než vstoupil. Když spatřil mladou vězeňkyni sedící na pryčně, rychle pochopil dozorcovy narážky i zamilovanost svého synovce. O dívce se dalo jistě bez přehánění říct, že je krásná. Jak seděla způsobně na hrubé posteli s nohama těsně u sebe a četla si, bylo na ní cosi andělsky nevinného. Černé a bílé šaty se perfektně doplňovaly s její alabastrovou pleťí i havraními vlasy, výstřih měly tak akorát, aby působil cudně a přitom probouzel mužskou fantazii. Ale William byl pro tentokrát k jejím půvabům imunní, dívka mu příliš připomínala jeho dvojče, navíc měla černé rovné vlasy, ne plavé lokny, na které nepřestával vzpomínat. A s tou biblí to Missy, jak si nechávala říkat, již přehnal. Celé její vystupování byla zjevně pečlivě naaranžovaná póza, protože správně předpokládala, že ji přichází navštívit nějaký muž.

„Slečno Dumbillová, zdravím vás,“ řekl William na uvítanou.

Překvapeně zamrkala. „Myslela jsem, že je to Tim..., já...“

„Jsem major vikomt William Wavesbury,“ představil se. „Timothy Risewell je můj synovec.“

„A... ano..., zmínil se o vás,“ přisvědčila a konečně odložila bibli na stůl.

„Který žalm vás tak zaujal, slečno?“ zeptal se William nevinně.

„Prosím? Nechápu, mylorde.“ Zatvářila se roztomile zmateně.

„Myslím, který jste četla naposledy,“ vysvětlil.

„Žalm 89. Poučný žalm pro Etana Ezrachejského. Znáte dobře Písmo svaté, mylorde?“ odvětila bezelstně.

Wavesbury si povzdychl, ani nevěděl, jestli něco takového existuje. Tohle kolo vyhrála. Možná lhala, ale on si z hodin náboženství pamatoval jen svou snahu propašovat do třídy demižon vína, a těžko ji tak mohl osočit ze lži.

Posadil se na jedinou židli v cele. „Chtěla jste u nás krást, slečno Dumbrillová.“

Mluvila jako dáma, byl ochotný hrát s ní její hru.

„Soudce to tvrdí,“ připustila neurčitě.

„Nejsem tu však, abych se s vámi přel o vašich úmyslech nebo vztahu k mému synovci,“ pokračoval. „Chci vám nabídnout obchod.“

„Možná, jen možná, jsem zlodějka, ale určitě nejsem žádná...“

„Ve Francii vás před třemi lety zatkli,“ nenechal ji dokončit větu. „V Paříži. Skončila jste tehdy v La Force. Ani ne za dvě hodiny jste byla na svobodě.“

„To víte od Timovy matky, že?“ zeptala se Missy podezřívavě.

William přikývl.

„Co tedy po mě chcete, mylorde?“ Přestala s ním koketovat, náhle mluvila jako protřelá obchodnice.

„Má... příbuzná byla ve Francii zatčena,“ vysvětloval Wavesbury. „Vezou ji do La Force. Jistě chápete, co po vás chci.“

Missy se jen usmála. „Možná bych vám mohla pomoci zachránit vaši... příbuznou,“ dovedně napodobila jeho zaváhání. „Musíte však chápat, že já zase vůbec nehodlám poznat Austrálii, nebo jak se ta země vlastně jmenuje, ani její obyvatele.“

William vytáhl z brašny, kterou měl přes rameno, stočenou milost. Nepodal ji však Missy, ale přiblížil ji k hořící svíci na stole.

„Toto je milost, slečno Dumbrillová,“ oznámil jí. „Král sám ji podepsal...“

Nepokusila se mu ji vytrhnout, jak napůl očekával.

„Co kdybych vám řekla, že z La Force vede tajný východ?“ zeptala se.

Wavesbury pokrčil rameny. „Asi bych vám musel věřit. A chtěl bych vědět, jak se do něj dostat.“

Missy se zamyslela. „Přístup je ze stok pod městem. Nevím, jestli vám to dokáží vysvětlit. Známy mi řekl, jak najít vstup v cele, ne venku. Možná bych ale zvládla nakreslit mapu.“

„Možná...“ poznamenal William zklamaně. „To je málo na odpuštění čtrnácti let v Botany Bay.“ Pak si povzdechl. „Zbývá jediná možnost...“

Missy věděla okamžitě, na co myslí. „To po mě nemůžete chtít... Já... V Anglii mě deportují, ale Francouzi by mě poslali rovnou pod gilotinu.“

„Stejně jako mě,“ usmál se Wavesbury. „Za Kanálem budeme mít oba rovné šance.“ Pak schoval milost zpátky do brašny. „Tohle bude vaše teprve tehdy, až bude Janette v bezpečí. Možná i něco navíc do začátku. Dřív však ne. Když nás chytí, naše hlavy skončí ve stejném koši.“

Slečna Dumbrillová několikrát popotáhla a oči se jí zaleskly. William potlačil instinktivní potřebu ji obejmout, místo toho jí jen podal kapesník.

„Tohle na mě nezkoušejte, nefunguje to,“ zalhal. „Jak jste jistě pochopila, na Janette mi záleží. Velmi záleží. Nerad vás vydírám, ale když si mám vybrat mezi vámi a jí... Mezi ní a zlodějkou, která chtěla okrást mé rodiče...“

Missy si jen povzdechla, slzy byly pryč. „Vyjednávejte tvrdě, mylorde. Dobrá. Popluji s vámi. Ukážu vám v Paříži cestu. Pak dostanu ten papír a tisíc liber. Domluveno?“

„Taky umíte jednat, slečno,“ usmál se William. „Dohodnuto. Sbalte si věci, odcházíme.“

Napůl vstal, ale pak se znovu posadil a na stůl položil balíček zažloutlých plánů.

„Ještě než odejdeme, jen ze zájmu, slečno Dumbrillová, kde jste vzala toto? Podle otce by takové plány dostaveb našeho rodinného sídla vůbec neměly existovat. Ale pravdu, prosím.“

Missy tentokrát váhala déle. „Mám je od matky,“ řekla pomalu. „Prý. Nepoznala jsem ji, otec to ale tvrdil. Až po čase jsem zjistila, k čemu jsou, a...“

„...rozhodla jste se je použít, proto jste obloudila mladého Timothyho,“ pokýval William hlavou. „To chápu, ale vaše matka...“

„Prý je měla od své matky, ale moc toho nevím.“ Slečna Dumbrillová pokrčila rameny, Williamovi se zdálo, že mluví upřímně. „Snad je vzala mému dědovi. Víte, prý nebyli manželé a něco se mezi nimi stalo. Utekla od něj.“

Nevypadalo to, že by dostal nějakou kloudnou odpověď, ale přesto to zkusil. „Řeknete mi jméno své babičky?“

Missy jen znovu pokrčila rameny. „Proč ne? Je mnoho let po smrti. Vinnie Parlovová. Znal jste ji snad?“

Wavesbury zklamaně zakroutil hlavou. Jméno mu nic neříkalo. „A váš děd? Ten, od kterého utekla.“

„Nevím, jestli si to pamatuji přesně,“ připustila slečna Dumbrillová. „Byl to prý Skot, ale sloužil v britském vojsku. McAutie nebo tak nějak. Ano, tak, Alan McAutie.“

William na ni zůstal šokovaně zírat. „Proboha, slečno. Vy jste tedy vnučka vrchního seržanta Alana McAutiego? Jediný jeho potomek?“

Missy se zdála zaskočena jeho výbuchem. „Ano..., asi ano. Znamená to pro vás něco?“

Wavesbury se hlasitě zasmál. „Zatraceně, dámo. Kdybyste přišla za mým otcem a řekla, že jste vnučka Alana McAutiego, nejspíš by vám dal víc, než jste chtěla ukrást. A já bych ještě přidal něco navrch.“

• • •

Když se později Janette budila orosená ledovým potem, to, co jí způsobovalo nejhorší noční můry, nebyl zoufalý křik obětí, které často znala osobně, odváděných na popraviště, ani jásání davu vždy, když udeřil brit gilotiny. Bylo to strašlivé ticho, když nakonec osaměla v prázdném vězení. Utichlo časem poněkud ochraptělé skandování a přiblížilo se poledne. Čas se neskutečně vlekl, připadalo jí, jako by uplynuly celé roky, než přišel osobně ředitel věznice Bertrand Maître v doprovodu dvou ozbrojených strážných. Skoro jako by se jí bál.

Vyvedli ji před budovu, kde již čekal zapřažený vězeňský vůz a Pierre-Marie Bélanger si netrpělivě pohrával s bičem. Markýza se neubránila, její oči sklouzly k popravišti, k odpornému stroji na dřevěném pódiu. Ale po tom, že by se tu něco událo, nebylo ani památky, sláma smíšená s krví už byla uklizena, pečlivě vycíděná ocel se leskla v odpoledním slunci.

„Prosím, občanko.“ Maître jí posměšně podržel dveře. Pak si ještě s dalším stráž-

ným přisedl k ní, druhý dozorce vylezl na kozlík k Bélangerovi. Janette stále připadali čtyři ozbrojení muži jako doprovod jediné dívky poněkud nadbyteční, ale nedovolila si to komentovat. Zástupce ředitele ani nečekal na pokyn svého nadřízeného, práskl bičem a vůz se dal do pohybu.

„Užívejte si cestu,“ mávl Maître rukou. „Nejspíš je to naposled, co vidíte Toulouse.“

Janette se rozhodla, že bude své vězňatele co možná nejméně provokovat, proto neodpověděla, jen přikývla a odvrátila zrak.

Janette nedokázala odhadnout, kolik mil mohli za odpoledne urazit, ale byla už tma, když zastavili u zájezdního hostince. Jakmile jeho majitel uviděl vězeňský vůz, kokardy a modré stejnokroje, mohl se přetrhnout samou ochotou. Každý ze čtveřice mužů dostal vlastní pokoj, a to jistě ne ten nejlevnější. Přesto markýza neviděla, že by Maître nebo některý z jeho lidí něco platil.

„Vy budete spát tady,“ strčil Maître Janette do jednoho pokoje.

Sám vstoupil za ní a zavřel dveře. Zoufale ho pozorovala, jak si svléká tmavomodrý kabát a věší ho přes židli. Sama stála strnule uprostřed místnosti, bála se třeba jen pohnout. Maître k ní přistoupil a zkoumavě, možná i trochu smutně si ji prohlížel. Pak jí škubnutím natrhl živůtek. Janette zaťala zuby a zavřela oči, ale stále se nic nedělo. Trvalo několik vteřin, než se odvážila znovu pohlédnout na Maïtra, který pořád stál před ní.

„Křič,“ řekl náhle.

„Prosím?“ zeptala se nejistě.

Mlaskavá facka ji poslala na podlahu. Oči se jí zalily slzami a vzlyky nemusela ani předstírat. Ředitel věznice ji hrubě postavil na nohy a smýkl s ní na postel.

„Řek sem křič, nebo ti přidám.“

Když Janette vydala pár dalších vzlyků, Maître spokojeně pokýval hlavou a obrátil se k zrcadlu, před kterým stálo umyvadlo s vodou.

„Dál. Jen pokračuj,“ pobídl ji, zatímco vzal břitvu a začal se holit.

Markýza ani nedutala, když skončil a postavil se nad ni. Znovu vykřikla, když utrl čár její svrchní sukně. Pak si však jen zul boty a lehl si vedle ní. Celou noc nezamhouřila oka a bála se třeba jen pohnout, ale Maître se jí ani nedotkl. Skoro nevěřila svému štěstí.

Ale jen do ponižujícího rána, kdy si Maître pyšně jako páv vykračoval před svými muži a ona, s opuchlým obličejem a roztrženými šaty, pokorně cupitala za ním. Byla si vědoma i zklamaných pohledů Pierra-Marii Bélangerera.

Záhada jí byla osvětlena až kolem poledne, kdy Maître platil mýtné a ona se na chvíli ocitla sama s Bélangerem.

Popadl ji za ramena a zblízka jí pohlédl do očí: „Tak mluv, řekni, co ste s Maïtrem v noci dělali? Ale pravdu, nebo...!“

Ředitel věznice jí ráno jasně vysvětlil, co má říkat a co se stane, když se nebude řídit jeho pokyny.

„Co myslíte?“ odsekla. „Nechte mě, nebo to povím Bertrandovi.“

„Tak už to je Bertrand, jo?“ ušklíbl se Bélanger. „Chceš mi tvrdit, že náš Bertrand není na chlapy, jak sme si všichni mysleli? Sázeli sme se, že pude pod gilotinu dřív než ty...“

„Já...“ začala Janette zmateně, ale byla včas zachráněna.

„Zatraceně, Bélangere, řek sem, najděte si vlastní,“ ozval se za ním podrážděný hlas.

„Moh byste se aspoň podělit, šéfe,“ odvětil zástupce, ale přece jen ji pustil.

Tušila, o co mu jde.

„A něco vod vás chytit? Na to zapomeňte. Je moje, než ji vodevzdáme v Paříži. Poslední slovo.“

Ať byl Maître jakkoliv násilnický, hrubý a odporný, Janette se musela v tu chvíli přemáhat, aby se na něj vděčně neusmála.

• • •

„McAutieho vnučka? A jsi si jistý? To až uslyší matka...“

William s Paulem stáli na zádi malého pašeráckého kutru a oba pozorovali Elizabeth Marjorie Dumbrillovou opírající se na přídi o zábradlí a vyhlížející vpřed, kde se v dešti jen nezřetelně rýsovalo francouzské pobřeží. De Guignes zatím neměl příležitost si dívku pořádně prohlédnout, dorazila zahalena v cestovním plášti a hned odešla do kajuty, ale překvapeně si vyslechl Wavesburyho vyprávění.

„Nemyslím, že věděla, kdo byl její děd,“ odpověděl William. „Řekla by to. Oba víme, že matka, otec ani Mary by nesvědčili proti příbuzné seržanta McAutieho.“

„Hm,“ pokýval Paul hlavou. „Pak jsi ji ale možná neměl brát s sebou. Snad i v Austrálii by jí teď bylo líp než ve Francii.“

„Jde přece o Janette,“ připomněl mu Wavesbury. „Ukáže nám chodbu, nemusí s námi dovnitř do La Force.“

Ta, o které se bavili, se mezitím nabažila vyhlížení jejich cíle, a pomalým krokem se k nim vydala.

Paul dvorně smekl klobouk a vysekl poklonu. „Slečno Dumbrillová, Paul Ferrel Tremblay, markýz De Guignes, k vašim službám.“ Sladce se na něj usmála a nechala si políbit ruku jako opravdová dáma. William se jí již po cestě vyptával a dozvěděl se, že jí otec zaplatil vzdělání, jaké se dostávalo dívkám ze vznešených rodin. To vysvětlovalo její mluvu, chování ve společnosti a také to, že uměla plynně francouzsky. Od Diamantového Jacka Dumbrilla to byla prý spíše investice, jeho dcera se pak snáze dostala ke své kořisti.

„Jsem Missy,“ řekla pak. „Pro přátele.“

„Pro přátele?“ vrátil jí Paul úsměv.

„Nebo pro partnery. To je to, co teď jsme, ne, mylordy?“ odvětila. „Slečna Dumbrillová je příliš dlouhé jméno.“

„Máte pravdu,“ pokýval hlavou De Guignes. „Pak zapomeňte na ty mylordy, Missy. Já jsem Paul a on je Will.“

„Nevím, jestli se hodí...“ začal Wavesbury namítat, ale jeho přítel ho nenechal domluvit.

„Missy má pravdu, Wille. Bude to tak i bezpečnější. Tam, kam plujeme, se za

mylordy a slečny popravuje.“

Chvíli všichni tři mlčeli, než Paul znovu promluvil: „Promiňte, Missy, stále mi to nejde z hlavy. Vy opravdu nevíte víc o vašem dědovi? Myslím Alana McAutieho. Pro mou matku to byl nejen seržant, ale hlavně nejlepší přítel. Děťství bez něj bych si ani neuměl představit, a to nejen já.“

Slečna Dumbriřillová už otevírala ústa, aby odpověděla, ale než stačila promluvit, vyruřila ji tupá rána. Námořníkovi, který postával nedaleko nich, vypadl na palubu z ruky vázací kolík. Až teď si všichni uvědomili, že je už nějakou dobu musel poslouchat a práci jen předstíral.

„Špehuješ nás?“ osopil se na něj William a popadl ho za rameno. „Co jsi zatraceně zač? Proboha!“

Jak ho chytil, námořnický klobouk mu spadl z hlavy a dlouhé černé vlasy se mu svezly na záda. Nebo spíše jí. Wavesbury sundal i šálu, kterou měla omotanou kolem krku.

„Wille, byl bys tak laskav a pustil mou ženu?“ požádal ho Paul. Evidentně vynakládal všechnu svou vůli, aby se ovládl. „Abych jí mohl nechat vsadit do želez a poslat domů, kam patří.“

•

„To nebylo v naší dohodě, mylorde,“ prohlásil kapitán kutru rezolutně. „Tohle není výletní loď.“

Zatímco se s ním Paul hádal, William s Missy seděli u stolu v hlavní kajutě a Margaret se převlékala do ženských šatů. Byla jen za tenkou zástěnou, takže také musela slyšet každé slovo.

„Říkala jsem to,“ ozvala se. „Pluji s vámi.“

„Ticho, nebo...!“ okřikl jí její manžel.

William zaťal zuby, aby se ironicky nezeptal „Nebo co?“ Moc dobře věděl, že Paul je do Margaret stále bezhlavě zamilovaný a nikdy by jí ani náznakem neublížil. Rozmazlil jí a teď to má, pomyslel si Wavesbury, ale musel si připustit, že i on s otcem a matkou na tom nesou svůj díl viny.

„Zaplatím vám, kapitáne,“ obrátil se Paul znovu na námořníka.

„Nejde o peníze, mylorde. Až vás vysadíme, plujeme do Španělska. Dal jsem slovo, závisí na tom lidské životy.“ William věděl, že kapitán není obyčejný pašerák. Dokonce se jim ani nepředstavil. „Mylady nemůže zůstat na palubě, nedokázal bych zaručit její bezpečí. Je válka, to přece víte.“

„Slyšíš to, Paule,“ ozvalo se odvedle. „Pluji s vámi. Přece ti muselo být jasné, že nezůstanu jen tak doma.“

Paul si opřel lokty o stůl a chytil hlavu do dlaní. William ho ironicky poplácal po zádech.

„A co děti?“

„Doma jim nic nechybí,“ odvětila Margaret pohotově. „Slíbila jsem Daviemu, že se vrátíme i s tetičkou, kterou nikdy neviděl.“ S těmito slovy dokončila oblékání a také veřla do místnosti.

„Ráda vás poznávám, slečno Dumbriřillová,“ natáhla ruku ke zlodějce, která celou

výměnu pobaveně poslouchala, „i když mám pocit, že jsem vás už u rodičů potkala.“

Missy přijala ruku a nervózně si odkašlala.

William se ujal úlohy gentlemana: „Představuji vám lady Margaret Tremblayovou, markýzu De Guignes. Svoji sestru.“

„A Maggie – po dobu téhle cesty,“ doplnil Paul.

„Takže můžu jet s vámi?“ obrátila se Margaret na svého manžela.

Kapitán, který se chystal opustit kajutu, se zastavil ve dveřích.

„Co mám s tebou dělat?“ pokrčil De Guignes rameny. „Ale jedno mi musíš slíbit.

Ne, odpřísáhnout! Jakmile budeme ve Francii, budeš dělat, co ti já nebo Will řekneme. Žádné diskuze, vytáčky nebo postranní plány. Bez ptaní a hned, jako u armády. Jinak by to tebe nebo nás mohlo stát život.“

Margaret dvakrát na sucho polkla, s odpovědí váhala. Jen málokdy slychala mluvit svého manžela s takovou vážností.

„Ano, nebo ne?“ pokračoval Paul. „Jestli s tím nesouhlasíš, bude pro všechny bezpečnější, když zůstaneš na lodi, i kdybys měla projít námořní bitvou.“

„Dobrá tedy, souhlasím,“ přikývla Margaret po chvíli váhání.

„Přísaháš?“

„Jak chceš. Přísahám,“ odpověděla stejně vážně.

Ozvalo se klapnutí, jak kapitán vyšel na palubu a zavřel za sebou. Víc vědět nemusel.

„Tak jsme v tom všichni,“ povzdechl si William.

„Co jsi vlastně řekla svým rodičům?“ zeptal se Paul. „Nemám očekávat matku s otcem také mezi posádkou?“

Margaret se jen zasmála, již opět vesele. „Řekla jsem, že musím na nějaký čas zpátky k našim do Wavesbury Hall. Slyšel jsi, Wille, že otec požádal o polní velení, hned jak byla vyhlášena válka?“ Její bratr přikývl. „A to ses nezmínil? Řekla jsem Jane, že se ho budu snažit přesvědčit, aby to nedělal.“

„Lady Elizabeth tě však jistě neočekává?“ pousmál se Paul.

„Napsala jsem jí, že nemohu opustit Jane, kvůli její nemoci. Neboj,“ uklidňovala svého manžela, když si uvědomila jeho výraz. „Nic vážného jí není, jen potřebuje ještě zůstat v klidu. Nic se nedozví, můj vysvětlující dopis dorazí se zpožděním.“

Poté se obrátila na Missy. „Slečno Dumbrillová... Missy, když jsem se snažila dozvědět, kam se Paul chystá,“ zmiňovaný se teatrálně znovu chytil za hlavu, „o vás jsem toho zjistila jen málo. A to nejdůležitější až před několika minutami. Musíte mi o sobě něco říct.“

Missy se na ní srdečně usmála: „A co byste si přála vědět myl–, Maggie? Myslím, že na mně není nic zajímavého. To já bych se vás možná měla ptát na svého děda.“

„Máte na to už asi jen dvě hodiny, dámy,“ upozornil je William. „Calais je na dohled, musíme se připravit, dokud nám počasí přeje.“

Vytrvalé mrhnutí bylo nepřijemné, ale nízká viditelnost byla pro ně výhodou. Chystali se vstoupit do země, se kterou vedla Británie opět válku, ale tentokrát to bylo jiné. Tentokrát by je nečekalo jen zajetí.

Po bezmála týdnu úmorné cesty vězeňský vůz konečně zastavil před pochmurnou cihlovou budovou s velkou kovanou bránou, pařížskou věznicí La Force. Janette však nevěděla, jestli má cítit úlevu, bála se, co ji za jejími zdmi očekává. Bertrand Maître rozhodně nebyl žádný gentleman a ona ještě několikrát bolestivě pocítila jeho ruku, ale jinak se jí nedotkl a svým způsobem ji chránil. Nevěděla však, jestli jejich podivný vztah bude moci pokračovat i nadále.

Maître ji postrčil směrem k vězení, Pierre-Marie Bélanger je těsně následoval. Oba zbylí dozorcí zatím s vozem odjeli směrem k vězeňským stájím.

„Máme se hlásit u ředitele věznice,“ oslovil Maître prvního muže, kterého potkal.

„Nahoru a doleva, občane,“ odpověděl podle uniformy příslušník Národní gardy.

„Občan Leroux je ve své kanceláři.“

„Leroux? Myslél jsem, že Breguet.“

„Občan Breguet byl..., ehm..., odvolán,“ odvětil gardista. „Občan Leroux vám to jistě vysvětlí.“

„Uvidíme. Dík, občane,“ odvětil Maître a už postrkoval Janette do schodů.

Ještě dvakrát se museli ptát, než jim další voják otevřel dveře do kanceláře. Ředitel věznice La Force byl ještě mladík, markýza pochybovala, že by byl o moc starší než ona. Revoluce přináší příležitosti, pomyslela si ironicky, když si vzpomněla na jedno z hesel.

„Přejete si, občane?“ zeptal se netrpělivě muž za stolem, nejspíše onen Leroux.

„Sem Bertrand Maître, ředitel bejvalý královský věznice v Toulouse, todle je Pierre-Marie Bélanger, muj zástupce. Měli sme se tu hlásit.“

Maître mu během představování podal list se zlomenou pečetí.

„A ona?“ zeptal se Leroux, zatímco si ho bral.

„Vězenkyně. Taky se tam vo ní píše,“ dodal Maître.

Janette se nemusela příliš namáhat, aby si uvědomila rozdíl mezi buranským Maîtres a uhlazeným Larouxem, který očividně pocházel ze zcela jiné společenské třídy. Stejně tak i Bélanger, který se svému nadřízenému nenápadně poškleboval.

„Stráž!“ zavolal Leroux a voják nahlédl dovnitř.

„Občane?“

„Informujte občana Jauffreta, že občanka Tremblayová je tu. Přál si to okamžitě vědět.“

Gardista zasalutoval a odběhl splnit rozkaz.

„Zatím se posaďte,“ ukázal Leroux na volné židle. „Občan Jauffret je náhodou v La Force. Bude tu co nevidět. To on vydal příkaz k vašemu příjezdu.“

„Nevíte, vo co de, občane?“ zeptal Maître. Náhle nepůsobil tak sebejistě jako během cesty.

„Měl jste nahradit občana Bregueta jako nový ředitel La Force,“ odvětil Leroux, zatímco se věnoval dopisu. „Podle Výboru pro veřejné blaho nevykazoval dostatečné zanícení pro revoluci a kdosi zmínil vaše jméno. Bohužel jeho náhlý skon celou věc uspišil. Nicméně nemusíte mít obavy, nemíním stát v cestě vaší kariéře. Rád vám tento úřad přenechám a vrátím se k profesi veřejného žalobce. Nicméně toto rozhodnutí je na občanu Jauffretovi, on mluví jménem CSP.“

Ehm..., prý měl přijet i občan De Guignes. Za starého režimu markýz De Guignes.“

Maître si nervózně odkašlal a Janette se zdálo, že Bélanger se dobře baví. Možná doufal v příležitost.

„Pošta... Pošta to nák pomíchala,“ vymlouval se ředitel toulouské věznice. „Dostali sme zatykač, ale dopis se nák zpozdil... Starej mar-, občan De Guignes byl vodsouzenej a popravenej, než sme se dověděli, že má taky jet do Paříže. Je mi to líto. Vmlouvám se.“ Pak jako by ho napadla spásná myšlenka. „Prostě pro revoluci pracujem zatraceně tvrdě a neflákáme se.“

„Jistě, možná bychom si z provincií mohli brát příklad,“ ozval se uštěpačný hlas ode dveří, které voják zapomněl zavřít.

Asi jen Leroux si všiml, že zatím vstoupili dva muži. Obrovský chlap po zuby ozbrojený pistolemi a noži, který nepokrytě zíral na Janettin potrhaný výstřih, a nevýrazný tmavovlasý muž s kulatými brýlemi na nose a se smutným výrazem v obličejí.

„Občan Nicholas Jauffret, zástupce CSP,“ představil Leroux mluvčího. Druhý muž byl asi jen poskok a nestál mu za zmínku. „Toto jsou...“

„Vím, kdo je to,“ skočil mu Jauffret do řeči. „Vítám vás v Paříži, občane. Doufám, že si pobyt užijete odpovídajícím způsobem, má paní,“ dodal ironicky.

Janette se nadechla, ale pak se raději rozhodla mlčet.

„Následujte mne, prosím, za okamžik se dozvíte, proč jsem vás nechal zavolat. Zvláště vás, občanko. Když nešťastné okolnosti zabránily vašemu dědovi také nás poctít svoji vznešenou přítomností, bude nám muset postačit potěšení z té vaší.“

Markýza věděla, že ji provokuje, ale zařekla se, že mu neposkytne tu satisfakci, aby se ohradila.

Jauffret ukázal Maîtreovi a Bélangerovi ke dveřím a oba muži se zvedli, stejně jako Janette.

„Rozumím, že jsem uvolněn z funkce, občane?“ ozval se Leroux se zjevnou nadějí v hlase.

„Ještě trochu trpělivosti,“ opáčil Jauffret. „Ještě pár dní to budete muset vydržet, občane Leroux. Vím, že je to plýtvání vašim talentem, a ujist'uju vás, že za tři nebo čtyři dny se budete moci opět věnovat usvědčování nepřátel Republiky. Prosím, občane.“

Jauffret je vedl po schodech dolů do kobek pod věznicí, kde bývali uvězněni ti nejtěžší zločinci. Šel první, jeho obrovský strážný ho těsně následoval, Maître postrkoval Janette a Bélanger průvod uzavíral.

„Je mi líto, že vás musím obtěžovat,“ oslovil Jauffret oba muže, aniž by se k nim otočil. „Ale vaše služby si žádá CSP a celá Republika. Nemusíte mít strach, škodní nebudete.“

„Sme vám k službám, občane,“ ozval se Bélanger servilně. „A samozřejmě i Francii. Co máme udělat?“

„Ale proč my?“ zeptal se Maître o něco méně ochotně.

„Jste z daleka, nemáte v Paříži žádné vazby,“ odpověděl Jauffret neurčitě. „Svým

způsobem jste spolehlivější než mí lidé tady. Člověk pořádně neví, komu může věřit.“

„Na nás je spoleh, občane,“ ujistil ho Bélanger.

„K otázce vašeho podřízeného – zatím potřebuji, abyste i nadále dohlíželi na občanku Tremblayovou. Aby se k ní nepřiblížil nikdo, koho osobně neurčím. Později dostanete další instrukce. Nemusíte mít strach, dlouho vás omezovat nebudu.“

„Jak řek Bélanger, sme vám k službám,“ přikývl Maître.

Zatím došli před celu, kterou jedinou hlídali dva vojáci. Jeden z nich bez ptaní odstrčil závoru a otevřel dveře.

„Až po vás, má milá,“ pobídl Jauffret Janette. „Nemusíte se bát, nic vám tam nehrozí.“

Markýza tedy jen pokrčila rameny a pokud možno důstojně vstoupila dovnitř. V cele byla tma, ale pronikalo sem světlo z chodby a Jauffret někde vzal rozsvícenou lampu. Proto si mohla dobře prohlédnout muže připoutaného řetězy k protější zdi. Třebaže měl na sobě součásti uniformy Národní gardy, poznala ho okamžitě.

„Proboha, strýčku,“ vydechla šokovaně.

„Janette, *cent tonnerres!* Co ti udělali? Říkal jsem otci...“

„Je mrtvý strýčku, popravili ho,“ odpověděla smutně.

Gérald De Guignes zuřivě zacloumal řetězy.

Jauffret se smutně usmál. „Nerad ruším dojemné rodinné setkání. Lituji vaši ztrátu, občane De Guignesi, skutečně lituji, to mi musíte věřit. Nicméně uvědomte si, že část rodiny vám ještě zbyla. Rád bych vám oznámil toto. Máte čas do zítřka. Pak se vaši roztomilé neteři dostane stejného zacházení, jakého se dostalo vašemu příteli vévodovi.“

„Vy bastarde,“ zasyčel Gérald.

„Ehm..., ano, máte pravdu, ale to nyní, myslím, nehraje roli,“ zatvářil se Jauffret naoko ukřivděně. „Kde jsem to byl? Ano. Chci od vás jméno každého roajalisty v Paříži. Víte, o čem mluvím. Pokud splníte mé podmínky, budu schopen zajistit přepravu vaší neteře někam do bezpečí, třeba do Španělska. Tam ať si dělá, co chce. Dávám vám své slovo.“

„Vaše slovo?“ odsekl De Guignes.

„Ano, to je vše, co vám zbývá. Nezapomeňte, občane De Guignesi. Máte dnešní noc. Viděl jste, jak dopadl vévoda, a to byl silný muž v nejlepších letech. Nechci ani pomyslet, co by takové zacházení znamenalo pro takovýto křehký kvítek.“

Janette zařala zuby, když ji pohládl po tváři. Pak pokynul ke dveřím a všichni opět opustili De Guignesovu celu. Jeden z gardistů za nimi zavřel, oba opět zaujali svá místa.

„Mám nyní jednání s občanem Robespierrem v klubu jakobínů. Řekněte Lerouxovi, ať vám dá nějaké ubytování uvnitř La Force,“ obrátil se Jauffret na Maître s Bélangerem, „a tu holku nespouštějte z očí. Ručíte mi za ni. Doufám, že si rozumíme, občane?“

• • •

„Jak dlouho tu budeme ještě čekat? Co když se Paulovi něco stalo?“

„On ví, co dělá,“ ujistil William svoji sestru.

„Měla bych –“, začala Margaret, ale Wavesbury ji nenechal větu dokončit.

„Víš, co jsi slíbila, že? Paul je z poloviny Francouz, splyne s davem a zná Paříž.“

„Ale je s ním Missy,“ pokračovala Margaret s námitkami. „Nejsem si úplně jistá, jestli se jí dá věřit. Co když ho vydá?“

„Nedá se nic dělat, Maggie,“ odvětil její bratr. „Musíme to prostě riskovat.“

Neřekl to, ale ani jemu se nelíbilo nečinně čekat v domě, kam je Paul dovedl hned po jejich příjezdu do Paříže. Příliš ho nepřekvapilo, že vlastní v hlavním městě Francie nemovitosti, jen doufal, že jsou tu v bezpečí. I když pochyboval, že byl tak neopatrný a nechal dům zapsat na jméno Tremblay nebo De Guignes.

„Věříš jí, protože je mladá a hezká,“ obvinila ho Margaret.

„Nevěřím jí,“ opáčil William dotčeně. „Ale dostane nejen milost, ale i peníze. S Francouzi by riskovala více než s námi. Také doufám, že je v ní něco z McAutieho.“

„Vzhled to určitě není, díky bohu pro ni,“ usmála se jeho sestra, „a vůbec –“

Zmlkla, protože vrzly dveře a zespodu se ozvaly kroky. Pokud to byl Paul s Missy, dělali na schodech dost velký hluk. William proto vzal z nočního stolku pistoli a dlaní natáhl kohoutek. Margaret bez ptaní udělala to samé.

Jejich obavy byly však zbytečné, protože za okamžik se opravdu objevili ti, které očekávali. Hluk pak působil bezvládný muž, kterého vlekli mezi sebou. Paul byl drobnější postavy, Missy také nebyla zvláště vysoká a onen člověk je oba převyšoval alespoň o hlavu, proto jim to muselo dát dost práce.

„Kdo to proboha je?“ zeptala se Margaret a odložila zbraň.

„Posadíme ho,“ odvětil s námahou její manžel místo odpovědi.

Dům byl připraven na dlouhou nepřítomnost svých obyvatel, proto William nejprve sundal z jedné pohovky bílé plátno, aby tam mohli muže posadit.

Missy si ztěžka sedla a teatrálně si otřela pot z čela. „Za tohle mě neplatíte dost.“

Paul také prudce oddechoval, ale neříkal nic. William si zatím muže lépe prohlédl. Byl oblečený v modrém kabátu uniformy Národní gardy, ale místo klobouku měl jen červenou frygickou čapku a na nohou pruhované červeno-bílé kalhoty jako *sansculot*. Mohlo mu být kolem třiceti, páchl pivem a na obličejí mu rašilo několikadenní strniště. Pro Wavesburyho to byl nezajímavý revolucionář, jakých se po pařížských ulicích bezcílně toulaly stovky. Malá boule na zátylku napovídala, proč je chlap v bezvědomí.

„Představíte nám našeho nového hosta?“ podpořil William svoji sestru.

„Myslím, že jsme měli štěstí, ale musí se nechat, že Missy má dobré uši,“ začal vysvětlovat Paul.

„...a taky hezké,“ zašeptala jeho žena tak tiše, že se to prakticky nedalo přeslechnout.

„Ehm..., abych pokračoval. Potulovali jsme se dvě nebo tři hodiny kolem La Force, když jsme v jedné hospodě narazili na tohoto pána. Usoudil jsem, že bychom si s ním rádi promluvili v soukromí. Proto, když vyšel na dvůr, Missy mu nabídla..., však víte co, a já ho zatím požádal o pomoc.“

„Obuškem,“ dodala Missy s nevinným úsměvem.

„Pak jsme ho jako opilce naložili do drožky a dovezli sem,“ dokončil Paul vyprávění.

„Děláš si ze mě legraci, Paule?“ vybuchl William netrpělivě. „Proč jste zatraceně toho chlapa přivleklí?“

„Protože se v hostinci naparoval, že z Toulouse přivezl důležitého vězně,“ odpověděla Missy místo něj. „Právou markýzu. Prý ji doprovázel sám ředitel vězení, takže to už musel být někdo. On je dozorce z toulouské věznice.“

William vzal z krbové římsy džbán se studenou vodou a chrstl ho bachaři do obličeje. Missy vyskočila, jak jí pár odražených kapek dopadlo na tvář.

„Omlouvám se,“ řekl nepřítomně a vzápětí popadl za límec dozorce, který zmateně zamrkal.

„Přivezli jste z Toulouse markýzu De Guignes, ty zmetku?“ zeptal se francouzsky. „Je v pořádku? Jestli jste jí ublížili...“

Muž na něj několik vteřin šokovaně zíral a pak se mu pokusil vytrhnout. Ale bylo to marné, Wavesbury ho držel pevně. Když se rozhlédl kolem, pohled mu utkvěl na Paulovi, který již pragmaticky nahříval čepel jídelního nože nad hořící svíčkou.

„Co ste sakra zač?“ vyrazil ze sebe dozorce sípavě. „Co po mě chcete? Víte vůbec, kdo já sem?“

„Víme, proto jste tady,“ odvětil Paul. „Wille, nech pána vydechnout, ať může mluvit.“

Wavesbury ho skoro hodil zpátky na pohovku. De Guignes schválně pomalu obrátil židli opěradlem dopředu, než si obkročmo sedl naproti dozorci. Pak několikrát protočil horký nůž mezi prsty. Zatímco nebezpečný kousek předváděl, zajatec nespouštěl oči z čepele.

„Budu se ptát a vy budete odpovídat,“ oznámil mu Wavesbury. Dozorce zalapal několikrát po dechu, ale zmohl se jen na opakované kývání hlavou. „Ta markýza z Toulouse, kterou jste přivezli do Paříže. Byla to Janette Tremblayová, markýza De Guignes?“ zeptal se Paul věcně.

„To nevím, občane..., pane.“

Paul znovu přiblížil chladnoucí nůž ke svíčce a William se nebezpečně nahrbil se zařatou pěstí.

„Vopravdu ne,“ vychrlil ze sebe bachař spěšně. „Mluvili vo ní jen jako vo markýze nebo vo občance.“

Wavesbury si povzdechl. „Drobná, světle blond nakadeřená vlasy. Asi dvacet let. Krásná...“

„Jo, to bude,“ přisvědčil dozorce. „Krásná vona vopravdu byla...“

Zkoumavě si při tom Williama prohlížel. Možná až nyní si uvědomil v jeho francouzštině anglický přízvuk.

„Proč ji ten Jauffret chtěl v Paříži?“ pokračoval Paul ve výslechu.

„To nevím, pane, vopravdu. To věděl jenom Maître. To je ředitel vězení v Toulouse. Prej dostal dopis vod nějakýho velkýho zvířete. Někoho přímo z Výboru pro veřejný blaho. Možná eště něco věděl jeho zástupce, ale co já? Nakonec Maître byl furt s tou holkou..., totiž markýzou...“

„Pořád s ní?“ zeptal se Paul. Hlas měl najednou jako led.

Dozorce očividně nebyl nijak zvlášť chytrý, ale i on musel vycítit nebezpečí.

„Já za nic nemůžu, pane. Ani sem se jí nedotk. Fakt, byl sem k ní slušnej. To Maître, to von s ní spal každou noc v jedný posteli.“

William se dvakrát nadechl, než se dokázal celkem klidně zeptat. „Markýza De Guignes je tedy nyní ve věznicí La Force?“

„Myslím, že jo,“ přikývl dozorce. „Vyložili sme ji tam.“

„Kde přesně v La Force je?“ chtěl vědět Paul. „Kam jste jí odvedli?“

„To vopravdu nevim,“ odpověděl bachař vyděšeně. „Maître a Bélanger ji vodvedli.“

Dostalimevolno,taksmešli doměsta. Nikdysem v Paříži nebyl, tak přecenebudutvrdnout v lochu, ne? To mi přece musíte věřit. Dámy, prosím, přimluvte se. Mám doma tři malé děti.“

Nikdo ze čtveřice nic neřekl, jen si ho zkoumavě prohlíželi.

„Ale ředitel Maître bude určitě někde poblíž,“ napadla ho spásná myšlenka. „Dyž najdete jeho, najdete i slečnu markýzu. Za to vám ručím.“

Paul naznačil ostatním, aby odešli do vedlejší místnosti.

„Asi už opravdu víc neví,“ řekl, když byli spolehlivě z doslechu. „Je to jen obyčejný dozorce. Ale alespoň máme jistotu, že Janette už je v La Force.“

„Takže dnes noci?“ zeptal se William.

„Neměli bychom věznicí ještě pro jistotu den nebo dva sledovat?“ zeptala se Missy. „Hodně riskujete a já s vámi. Nerada se ženu do uspěchané akce.“

Paul si vyměnil pohledy s Williamem i Margaret. Všichni tři mysleli na zacházení, kterému je Janette vystavena.

„Ne,“ rozhodl De Guignes. „William má pravdu. Jako Janettin bratr mám právo rozhodnout. Ještě dnes bude na svobodě.“

A nestráví další noc v posteli nějakého odporného bachaře. Ale to už nahlas neřekl.

„Vy tu velíte,“ pokrčila Missy rameny. „Snad se ještě dnes nepřipojíme k vaší milé, Wille.“

„Janette není...“ začal Wavesbury, ale nedostal ani šanci větu dokončit.

„Mám oči a uši,“ odvětila Missy. „Co ale uděláme s naším hostem?“

„Kdyby se dostal na svobodu, může nás to všechny zabít,“ pronesl William vážně. „Nebudu riskovat Margaretin, Janettin a nakonec ani váš život kvůli takovému člověku.“

„Will má pravdu,“ souhlasil Paul temně.

„Nerozumím,“ ozvala se Margaret.

„Váš bratr a váš manžel chtějí toho muže zavraždit, Maggie,“ vysvětlovala Missy s až přehnanou trpělivostí.

„Nevím, jestli bych to nazval vraždou...“ začal William.

„A jak byste nazval zabití bezbranného člověka, můj vikomte?“ zeptala se slečna Dumbriřillová ironicky. „Souhlasila jsem, že vám pomohu, ale ne aby se ze mě stal vrah. Nebo spoluviník vraždy.“

Oba muži i Margaret na ni zůstali překvapeně hledět.

„Možná vás to překvapí, ale i zloději mají svoji čest,“ opáčila.

„Ehm, když přepadneme La Force, skoro jistě dojde k boji,“ namítl Paul. „Budeme muset zabíjet, nebo budeme zabiti.“

„Ale ne bezbranné nevinné lidi,“ trvala Missy na svém.

„Nevinné?“ sklouzl William pohledem k dozorcí.

„Dělal jen svou práci. Nejspíše se vaší markýzy ani nedotkl.“

„Ale očividně chtěl,“ nenechal se Wavesbury odbýt. „Je zjevné, že tomu Maïtrovi závidí.“

„Chtěl! Ale to ho přece neodsuzuje k smrti.“

Paul si dlouze povzdechl a pak se široce usmál. „Minula jste se povoláním, Missy. Kdyby ženy mohly být právničky, byla byste nepřekonatelná. Co tedy navrhuje? Nechat ho jít, když slíbí, že nic neřekne?“

„Nemusíte být hned ironický,“ napomenula ho zlodějka jako opravdová dáma.

„Můžeme ho tady někam zavřít, stejně jste říkal, že musíme dům opustit. Nejspíš ho časem někdo najde.“

„Musíme opustit dům?“ zeptala se Margaret. „Hrozí nám snad nebezpečí?“

„Hned ne,“ odpověděl Paul a objal ji konejšivě kolem ramen, i když to nebylo třeba. „Ale kontaktoval jsem nějaké své pařížské přátele. Chtěl jsem informace. Časem se jistě provalí, že jsem v Paříži. Dřív nebo později se úřady dovrtí, že jsem v tomhle domě. Nebude to dnes ani zítra, ale jsme tady moc na ráně.“

„Souhlasím s Missy,“ řekla Margaret nezvykle vážně.

„Tak tedy dobrá,“ rozhodil William rezignovaně rukama. „Ale nelíbí se mi to, to opravdu ne.“

„Dobrá, Wille,“ usmál se Paul. „Když budeme všichni tři stát pod gilotinou, máš právo prohlásit ‚Já to říkal‘.“

„Tři?“ všimla si Margaret.

„Jistě, má drahá,“ přikývl již s obvyklým veselým nadhledem. „Znám na kraji Paříže ve čtvrti St. Antoine bezpečné místo. Je to seník jednoho z mých obchodních partnerů, ale i s rodinou byl před třemi měsíci gilotinován. Bůhví, z čeho ho obvinili, ale tam je stále bezpečno. Přesvědčil jsem se. Tam na nás počkáš ty, přesně jak jsi slíbila. Missy zůstane v katakombách u té její chodby. Do La Force půjde jen Will a já, tak jak jsme to plánovali. Will si také půjčí kabát našeho přítele dozorce, na mně by plandal. Třeba tak někoho zmate.“

Wavesbury zatím na jídelní stůl položil velkou cestovní kabelu. Pak začal na desku vykládat její obsah.

„Za dvě hodiny se začne smrákat. Musíme se připravit.“

Missy dvěma prsty štítivě zvedla jednu z mnoha pistolí, pak si položila na dlaň olověný granát a zkusmo ho potěžkala.

„Chystáte se do války, pánové?“

Major Wavesbury zasalutoval, jako by zdravil své dragouny. Paul se jeho gestu pobaveně zasmál.

„Vidíte, slečno? My *jsme* ve válce.“

•

„Tady je to,“ ukázala Missy na zdánlivě náhodné místo na cihlové stěně staré odpadní stoky.

„Jste si jistá?“ zeptal se William nedůvěřivě.

Pokud je měla zradit, za chvíli bude mít tu nejlepší příležitost. Po dvou hodinách bloudění vlhkými chodbami městské kanalizace si nebyl jistý, jestli by vůbec dokázal najít cestu ven.

„Jsem si jistá,“ odpověděla bez váhání. „Pamatuji si okolí. Ty cihly jsem naskládala nazpět vlastníma rukama. Za tou zdí bývalo skladiště, ale bůhví, co tam je teď. Být vámi, byla bych opatrnější, Paule.“

De Guignes se již totiž zkusmo pokusil uvolnit jednu z cihel.

„Jde to, ale ztuha,“ poznamenal, pak vysekl Missy poklonu. „Byl by z vás stejně dobrý zedník jako právník, slečno Dumbrillová. Skoro se nechce věřit, že vašima něžnýma ručkama...“

„Místo toho svého flirtování, s kterým jsi začal, sotva Maggie zmizela za prvním rohem, bys mi laskavě mohl pomoci,“ ozval se William netrpělivě.

Z brašny, kterou měl přehozenou přes rameno, vytáhl malý, asi pětilibrový soudek.

„Snad nechcete...?“ zeptala se Missy.

„Pojistka,“ opáčil Wavesbury. „Chceme mít přece jistotu, že nás nebude nikdo pronásledovat... Držte, prosím, tu svíčku dál.“

„Ale co když se budeme ještě někdy muset dostat do La Force. Nebo ven,“ nadhodila Missy.

„Něco musíme obětovat,“ odušil Paul, zatímco pomáhal Williamovi soudek umístit na vhodné místo.

„Vidíte, Missy. Tady je doutnák,“ vysvětloval Wavesbury vážně. „Bude hořet přesně třicet vteřin. Když se nebudeme vracet a blížily by se strážce, zapalte to a zmizte. Ale prosím, ne předčasně. Naše životy budou ve vašich rukách.“

Věděl, že jí dává do ruky pro její případnou zradu mocnou zbraň, ale rozhodl se jí věřit. Z kapsy kabátu patřícímu zajatému dozorcí vytáhl kožené pouzdro na dokumenty.

„Svoji část dohody jste splnila. Zde je vaše milost a bankovní směnky na tisíc liber.“

Missy najednou nedokázala říct ani slovo, jen si tiše vzala pouzdro a schovala ho do kapsy sukně.

Paul se na okamžik přestal věnovat zdi a dlouze pohlédl slečně Dumbrillové do očí. „Kdybychom to nezvládli, nenechte tu Margaret, pomozte jí vrátit se do Anglie. Prosím vás o to. Nemůžu vám slíbit odměnu, ale škodná určitě nebudete.“

Missy udělala formální pukrle. „Máte mé slovo, Paule, jestli pro vás slovo zlodějeky něco znamená.“

„Ne,“ usmál se De Guignes. „Ale slovo vnučky Alana McAutieho znamená hodně. Tak jdeme na to, Wille.“

Společně se pak jali opatrně, cihlu za cihlou, aby způsobili co možná nejmenší hluk, zvětšovat otvor. Nikdo ani nedutal, když už bylo možné nahlédnout skrz zeď. Na druhé straně byla tma a ticho, zdálo se, že podzemní místnost stále slouží jen jako skladiště. William se obával, že v přeplněném vězení z ní mohli udělat další celu.

„Opatrně, to už stačí,“ zarazil ho Paul. „Tudy už se protáhneš i ty.“

Missy se zvědavě podívala dovnitř, kam jen dosáhlo světlo svíčky.

„Vy už se držte vzadu,“ napomenul ji William. „Stačí, že jste nás sem dovedla.“

Naposledy se podíval na hodinky. Bylo půl dvanácté v noci, ve věznicí by měl být již klid. Tedy pokud tam někdy něco takového skutečně nastávalo. Jako první se protáhl dovnitř, Paul těsně za ním. Wavesbury ve svém ukořistěném modrém kabátu, s frygickou čapkou na hlavě a také svojí mohutnou postavou působil více jako běžný dozorce, proto se dohodli, že se bude držet vpředu.

Kobka, do které vnikli, byla prázdná, vlhká a páchlo to tu hnilobou. Zdálo se, že spíše než že by dále sloužila jako sklad, úplně na ni zapomněli. A byla zamčená.

„O tom Missy nemluvila, museli vyměnit dveře,“ poznamenal Paul a vytáhl štíhlou dýku. „Postarám se o to.“

„Nechte mě to udělat,“ ozvalo se za nimi.

Slečně Dumbřillové se nějak i v jejich dlouhých sukních podařilo protáhnout se otvorem ve zdi dovnitř, aniž by si jí všimli.

„Zatraceně, řekl jsem, zůstaňte venku,“ zaklel William.

„Je to jen pár kroků, umím to, bude to chvilka,“ opáčila, zatímco v mihotavém světle zkoumala zámek.

V ruce měla ohnutou dezertní vidličku s jediným zbývajícím hrotem. Někdy během jejich cesty si musela vyrobit improvizovaný paklič. Trvalo sotva půl minuty, než se ozvalo tiché klapnutí.

„*Voilà*, jak by řekli naši francouzští přátelé,“ poznamenala vítězně.

„A teď...“ začal William.

„Teď se vrátím čekat do stoky,“ skočila mu řeči. „Jak se přece na slušnou mladou dámu sluší.“

Wavesbury chtěl ještě něco dodat, ale Paul jen pobaveně zakroutil hlavou. Missy si přizvedla sukně a elegantně se protáhla nazpět.

William položil ruku na kliku a sfoukl svíčku, teprve potom opatrně otevřel. Z chodby dovnitř pronikalo trochu světla. Když vyhlédl pootevřenými dveřmi, spatřil řadu zavřených cel. Pod stropem visela jediná rozsvícená lampa, která jen sotva stačila osvětit prostor. Oba věděli od Paulových přátel, že se nachází v podzemní části věznice, kam se před revolucí zavírali ti nejhorší zločinci, lidé bez naděje na propuštění. Teď už tomu tak však nebylo. Po masakru z 3. září minulého roku, kdy do La Force vtrhl dav a zlynčoval na stovku vězňů včetně přítelkyně Marie Antoinetty princezny de Lamballe, se do odlehle a teoreticky bezpečnější části věznice umísťovali lidé, s kterými revoluce ještě neskončila. Oba doufali, že právě tady by mohla být držena Janette, jistotu však neměli.

William vyšel na chodbu a Paul ho těsně následoval, nezapomněl však za sebou opět zavřít.

„Máme štěstí. Zeptáme se na cestu,“ zašeptal a ukázal na strážného, který seděl na třínohé stoličce, opíral se o zeď a klimbal.

Očividně se tu cítil naprosto v bezpečí, nejspíš se tady spíš ulíval ze služby, než že by opravdu hlídal. O tom svědčila i prázdná lahev od vína ležící na podlaze. Náhle však byl prudce vytržen ze snu. Chtěl vykřiknout, ale zjistil, že mu ruka v kožené ru-

kvůli zakrývá ústa a na hrdle ucítil hrot dýky.

„Jestli vykřiknete, zemřete. Nebudete odpovídat a zemřete,“ oznámil mu Paul jednoduše. „Rozumíme si?“

Pokud byl dozorce opilý, rychle vystřízlivěl a zvládl několikrát přikývnout. William ho však stále nepouštěl.

„Je markýza De Guignes v některé z těch cel?“ zeptal se Paul a pohledem naznačil, které má na mysli.

Strážný na něho hleděl nechápavě.

„Ta plavovlasá dívka, co ji přivezli z Toulouse,“ vysvětloval.

Dozorce pokrčil rameny a vypadalo to, že chce něco říct.

„Nech ho mluvit, Wille. Ale jestli začne volat o pomoc, hned ho zabij.“

Wavesbury se nepozastavoval nad tím, že mu jeho přítel poroučí, věděl, že to myslí hlavně jako výhrůžku. Opatrně uvolnil muži ústa.

„Vim jen, že přijel někdo z Toulouse a Jauffret se vo něj zajímal. Možná s nima byla nějaká holka a nevěděl sem ji.“

„Víte, kde jsou ti lidé z Toulouse?“ zeptal se Paul, aniž by vzdálil čepel od dozorcova hrdla.

Mužovi oči se rozzářily, bylo vidět, že má radost, že jim může říct něco důležitého. „Prej ten chlap z Toulouse dostal bydlení po chudákovi Breguetovi. Náš nověj šéf je moc nóbl, aby tu přespával.“

„Jmenuje se Maître?“ vzpomněl si William.

„Nevim, je to možný,“ připustil strážný.

„Je to daleko?“ zeptal se Paul s obavou v hlase. Každý pohyb po vězení zvyšoval riziko prozrazení.

„V patře, dvakrát po schodech a doleva, pak už to najdete. Na dveřích je furt méno starýho ředitele. Breguet,“ vysvětloval dozorce ochotně.

Zjevně cítil naději, že by se nezvaných hostí mohl rychle zbavit.

„Ale stejně vás chytěj,“ dodal o něco jistěji. „Všude sou vojáci, hned za rohem...“

„Díky,“ řekl De Guignes a kývl na Williama.

Ten strážného udeřil pažbou pistole do zátylku a muž na své stoličce ztuhl. Vlastně se nic nezměnilo, dál to vypadalo, jako by usnul na stráži.

Oba vetřelci se dlouze zaposlouchali, ale nezdálo se, že by si jich zatím někdo všiml. V jejich bezprostředním okolí bylo ticho, jen zdálky k nim doléhalo naříkání a tichý pláč. A to již tak nějak patřilo k depresivnímu vězeňskému koloritu. William vyrazil jako první k schodišti a Paul ho následoval. Neběželi, doufali, že kdyby je někdo zahlédl, bude je mít za dvojici dozorců na obchůzce.

Schodiště však končilo mřížovými dveřmi. Otevřenými sice, ale na stráži tu stál voják líně se opírající o mušketu. Naštěstí zjevně nečekal, že by nebezpečí hrozilo z nitra věznice, a hleděl na druhou stranu. Když za sebou zaslechl kroky, bylo už pozdě.

„Kdo sakra...?“

Pokusil se pozvednout zbraň, ale to už byli oba u něj. William mu levačkou zachytil mušketu a druhou rukou zakryl ústa. Národní gardista se zachoval pohotově,

pustil pažbu a sáhl po krátké šavli, kterou měl u boku, ale to už se mu čepel Paulovy dýky zabodla nejprve do krku a o zlomek vteřiny později i do srdce. První rána ho definitivně připravila o hlas a druhá o život.

„Rychle, schováme ho tady,“ ukazoval Paul na temný výklenek vedle schodiště.

William tam mrtvolu spěšně odtáhl, zatímco De Guignes vojákovým kabátem stíral krev z podlahy. Nebylo to ono a ráno si jistě někdo něčeho všimne, ale nyní v mihotavém světle pochodní a lamp to bylo postačující.

Bez dalších řečí vystoupali po schodišti do dalšího patra. Zde byly kanceláře a příležitostné ubytovny dozorců, stráže nikde vidět nebylo. Doufali, že dozorce mluvil pravdu, a zvolili levou chodbu.

„Nic... Nic... Bourgeois... Nic... LeMahieu... Nic... Nic... Breguet!“ četl Paul chvatně šeptem nápisy na jednotlivých dveřích.

Ty, u kterých se zastavil, měly sice zámek, ale klíč v něm byl z jejich strany. Oba napadlo to samé – zřejmě když obyvatel místnost opouštěl, dbal na to, aby za sebou zamkl. Paul sundal ze závěsu lucernu s hořící voskovicí, zatímco William položil ruku na kliku. Opatrně zkusil otevřít, ale bylo zamčeno. Tiše otočil klíčem a znovu zkusmo zabral za dveře, ale špatně namazané panty hned lehce zaskřípěly. Bylo jasné, že nedokáží vejít úplně tiše. Pohlédl na Paula a ten přikývl.

„Snad je tady,“ zašeptal. „Musí. Cítím to.“

Wavesbury otevřel dveře a vpadl do místnosti. Jak se obával, ozval se skřípavý zvuk, který musel každého uvnitř spolehlivě probudit. Pokoj, dalo-li se to tak neztv, nebyl ani velký, ani nějak pohodlně zařízený. William vcelku chápal, proč se nový ředitel Leroux rozhodl nevyužít privilegia bydlet přímo ve věznici. Kromě několika polic, stolku s prasklým zrcadlem a jediné truhlice tu byla jen postel. Pro jednoho člověka byla snad dostatečně široká, ale teď jí sdíleli dva lidé. Tmavovlasý chlap se překvapeně posadil a odhodil přikrývku. Wavesbury si všiml, že byl jen v košili, kalhoty měl přehozené přes pelest. A vedle něj ležela...

Bylo to více než rok, co viděl Janette naposledy, ale příliš často se mu zjevovala v mysli, než aby snad zapomněl byt' jen jediný detail jejího obličej, připomínajícího porcelánové panenky, s kterými si kdysi hrávala jeho sestra, nebo kaskády vlnitých vlasů barvy slunce zářícího za bezmračného dne. Ale když si také sedla, nemohl si nevěsimnout rozbitých rtů, monoklu na pravém oku a otisku mužské ruky na rameni. A také toho, že na sobě měla jen děravou spodní košili a punčochy, jinak nic.

„Williame! Paule!“ vydechla.

„Ani se nehněte,“ přikázal Paul vedle něj skrze zaťaté zuby.

Ani jemu neuniklo, v jakém stavu je jeho sestra. Muž vedle ní, nejspíš onen ředitel Maître z Toulouse, však nehodlal poslechnout. Na právě probuzeného člověka se překvapivou rychlostí natáhl pro pistoli ležící na vrcholu hromady jeho oblečení. Janette se ho stejně pohotově pokusila zastavit, ale on ji levačkou odstrčil a se zbraní v ruce seskočil na podlahu. Práskly dva výstřely a těsně po nich třetí. Maîtreova kulka zasáhla pouze strop a na jeho špinavé košili se objevily dvě červené skvrny, jen palec nebo dva od sebe. Ředitel toulouské věznice se pokusil něčeho zachytit, ale mezi prsty mu utkvěla jen pokrývka. Spadl na podlahu a rozházel při tom kolem sebe své svršky.

„Musíme hned pryč,“ uvažoval Paul věčně.

Z dálky se ozvaly první výkřiky, zbývaly jim jen vteřiny. Janette se roztrásla, po tvářích se jí koulely slzy a náhle se nemohla pohnout. Stále si připadala, jako by se konečně probudila z hrozného snu a ti, které si nejvíce přála vidět, se z ničeho nic objevili nad ní. Napůl čekala, že zjistí, že je stále ve svých pokojích v dědově zámku.

William k ní přistoupil a sevřel ji v náruči. V tu chvíli zapomněl na dekorum, že ona je dáma a markýza a on je gentleman a vikomt. Zabořila obličej do hrubého sukna jeho kabátce a rozplakala se.

Paul se zachoval praktičtěji. Zatímco se skláněl k nejspíše smrtelně raněnému Maîtreovi, popadl jeho kabát a hodil ho po Williamovi, čímž ho vytrhl z transu.

„Není čas, Wille,“ řekl tvrdě, i když i v jeho hlase bylo slyšet dojetí.

Wavesbury jemně postavil Janette na nohy a přehodil jí Maîtreův kabát přes nahá ramena.

„Držte se mezi námi, mylady,“ pobídl ji.

Za jiných okolností by Paula Williamova formálnost možná pobavila, ale teď ne. Usoudil, že Maître již nepředstavuje nebezpečí. Vzal do každé ruky pistoli a jako první vyšel na chodbu. Wavesbury postrkoval jeho sestru hned za ním. Když však procházel kolem umírajícího Maîtrea, ten se pohnul. William měl náhle v zorném poli jak Janette, potlučenou a uplakanou, a ředitele z Toulouse, který to vše způsobil. Již předtím tasil svůj těžký jezdecký palaš. V návalu vzteku máchl ostrou čepelí. Vystříkla krev a Maître s hlavou skoro oddělenou od těla zůstal konečně nehybně ležet v rohu místnosti.

Paul ani Janette neměli čas nějak na Williamův čin reagovat, protože v chodbě proti nim se objevili dva vojáci v uniformách Národní gardy s mušketami v rukou. Než však stačili pozvednout své zbraně, Paul obouřuc vystřelila oba padli. Nezdržoval se nabíjením, za opaskem měl ještě dvě pistole připravené ke střelbě, raději tedy pustil obě prázdné zbraně a sebral muškety. Jednu si nechal a druhou hodil Wavesburymu. Ten ji levačkou zachytil, potěžkal a meč vrátil do pochvy.

Rychle se rozběhli ke schodům. Ve dveřích s nápisem Bourgeois se objevil nějaký muž v noční košili, v noční čepici a s trombónem v ruce. Než stačil stisknout spoušť, Paul ho poslal pažbou muškety zpátky do pokoje. Seběhli do přízemí, když Janette vykřikla, a kdyby ji William nezachytil, nejspíš by upadla.

„*Merci*, to nic, můžu jít,“ řekla statečně, ale William si všiml krve na kamenné podlaze.

Janette utíkala bosá a teď stoupla na něco ostrého.

„*Mon Dieu*, Williame! Podívejte!“ ukázala prstem.

Wavesbury se neubráníl úsměvu. Nevěděl, co ho potěšilo víc, její angličtina s roztomile šišlavým přízvukem, nebo to, že ho oslovila křestním jménem. Pětice gardistů přibíhající sem od hlavní brány se vedle toho zdála nepodstatná.

Vystřelil po jednom z mušeky a dalšího zasáhl Paul. Spěšně se kryli, tři kule zasáhly jen cihly. Pak jim vyrazili v ústrety. William hodil po jednom vojákovi prázdnou mušketu, a když uhýbal, sekl ho šikmo přes hrudník. Další se na něj hnál s napraženým bajonetem, ale on ho zblízka zastřelil jednou ze čtyř pistolí, které mu

zbyvaly. Paul zatím bodákem vyřídil toho posledního.

Janette se k nim zatím dobelhala, musela se domnívat, že se chystají uniknout hlavní branou.

„Paule, strýček Gérald... Oni ho tu drží,“ ukazovala do podzemí, kam se stejně chystali.

Na vysvětlování nebyl čas.

„Dobrá, ukážeš nám kde,“ řekl Paul, pak kývl k Williamovi a vytáhl mu zpoza opasku dvě pistole. „To nebudeš potřebovat. Teď si můžeš hrát na siláka.“

Janette nepochopila, ale Wavesbury ano. Popadl překvapenou dívku do náruče a utíkal za jejím bratrem. Byla jako pírkó, navzdory Paulově poznámce její váhu skoro necítil.

„Chyť – Chyťte se mě kolem krku. Prosím,“ požádal ji, zatímco scházeli do podzemí.

Nevěděla, co má v úmyslu, ale stejně to udělala. William ji snadno udržel jednou rukou, ale potřeboval, aby mu nevyklouzla. Tak mohl pravačkou vytáhnout poslední pistoli. Akorát včas, protože chodbou mezi podzemními celami se k nim hnali další dva ozbrojení vojáci. Napadlo ho, že nejspíš museli být někde poblíž, už když vyslyšeli nedbalého dozorce. Paul oba střelil, ale tentokrát jednoho jen zranil. Gardista krvácel z prostřelené paže, ale stejně se snažil na vetřelce namířit mušketu. Wavesbury si trochu negentlemansky nadhodil Janette, aby mu nepřekážela, a střelil ho dprostřed čela.

„Která cela, *mon petit*? Kde vězní strýce?“ zeptal se Paul.

„Za rohem, nejsem si jistá. U dveří stály stráže.“

Všichni významně pohlédli na oba mrtvé vojáky. Ale když zahruli za roh, Janette si vzpomněla a ukázala na jedny dveře. Její bratr se rychle jal zkoušet klíče ze svazku, který sebral jednomu z gardistů. Netrvalo dlouho, než našel ten pravý. Otevřel a nahlédl do cely. William s Janette stále v náručí se držel těsně za ním.

Wavesbury viděl polovičního bratra Janettina a Paulova otce jen jedenkrát a bylo to již několik let, ale přesto ho poznal. Tehdy byl major od slavného regimentu Royal Roussillon, právě byl uzavřen mír a on se vrátil společně s markýzem La Fayettem jako vítěz z nově vzniklých Spojených států amerických. Z toho také plynulo jisté napětí mezi Wavesburyovými, otcem i synem, a Janettiným strýcem, nakonec bojovali na opačných stranách, a důvod, proč si během návštěvy vyměnili jen pár zdvořilých frází. Francouzské rodinné právo Williamovi vždy připadalo absolutně nepřehledné, ale pokud se nepletl, po smrti jeho otce měl nyní Gérald De Guignes právo na titul markýze; nyní však vysokého šlechtice příliš nepřipomínal. Byl připoután řetězy s rukama nad hlavou jako nebezpečný zločinec, oblečený byl jen v potrhane košili a kalhotách a cáry šatů prosakovala krev z mnoha drobných neošetřených ran. Přesto se mu ve štíhlém protáhlém obličejí objevil – když uviděl, kdo vstoupil – onen lehce pobavený, mírně arogantní výraz, kterým tolik připomínal svého synovce. Nevypadal překvapeněji, než když se v sousedství žijící příbuzní zastaví nenadále na návštěvu.

„Paule, ještě mi řekni, že Phillipe je tu taky, a můžeme slavit rodinné setkání,“

poznamenal.

„Strýčku, zaslechl jsem, že prý máš nové bydlení, tak jsem si řekl, že se zastavím podívat, jak se ti daří,“ vrátil mu Paul vtip.

Neztrácel však čas a už během mluvení zkoušel, který klíč pasuje ke Géraldovým poutům. Když ho našel, rychle strýce osvobodil. Ten si promnul ztuhlá zápěstí, jinak se nezdálo, že by utrpěl vážné zranění.

„Mladý Wavesbury,“ poznamenal s úsměvem. „Není na vás má neteř těžká, vi-
komte?“

„Rád vidím, že jste v pořádku,“ opáčil William a popošel zpět na chodbu. „Ale zdvořilosti nechme na později.“

Z dálky se ozýval čím dál větší hluk. Některé dveře se třásly, jak se vězni na sebe snažili upozornit. Byly slyšet zoufalé prosby o pomoc, ke kakofonii hlasů se za okamžik přidal i zvuk zvonu bijícího na poplach.

„Následuj mě, strýčku,“ pobídl Paul Géralda a jako první se rozběhl k únikové cestě.

„Ale co ostatní?“ ozvala se Janette. „Ti lidé tady. Vždyť je popraví.“

„Nemůžeme odejít, mám tu ještě práci,“ přidal se Gérald.

„Je mi to líto, není čas,“ odpověděl Paul a tlačil strýce před sebou. „Nemůžeme je zachránit, musíme hned pryč. A... zatraceně...“

Na konci schodiště zahlédl modrobílé uniformy Národní gardy. Vojáků bylo hodně, příliš na to, aby se jim postavili, i když se Gérald ozbrojil šavlí padlého gardisty. Paul vystřelil z posledních dvou pistolí, pak jednu odhodil a otevřel Williamovi. Wavesbury si nevšiml, jestli něco trefil, ale vojáci se kryli a na pár vteřin je střelba zdržela. Paul vytáhl z kapsy granát a o svíčku v lampě zapálil doutnák.

William s Janette i Géraldem byli již uvnitř, když ho Paul hodil, zabouchl za sebou a zapřičil pod kliku kus trámu, který našel opřený o zeď. Kované dveře utlumily vzdálenou explozi.

„Opatrně, mylady, tudy.“ William pomáhal Janette jako první do otvoru ve zdi.

Ve světle svíčky se zaleskla ocelová hlaveň a Wavesbury se na okamžik lekl, že je Missy zradila. Měla však sice v ruce připravenou pistoli, ale jen proto, že nevěděla, kdo se vynoří.

„Konečně, už jsem se bála,“ prohlásila na uvítanou.

„Slečna Elizabeth Marjorie Dumbrillová, *mademoiselle* Janette Ferrel Tremblayová, markýza De Guignes, a ehm..., *monseigneur* Gérald, markýz De Guignes,“ představil je William formálně.

„Nějak přemarkýzováno,“ okomentoval Paul, zatímco se skláněl a přikládal křesadlo k doutnáku nastražené nálože, ale jeho strýc si ho nevšiml.

„*Enchanté, mademoiselle.*“ Gérald uchopil poněkud zmatenou Missy za prsty a navzdory tomu, že oba stáli po kotníky ve špinavé splaškové vodě, jí políbil ruku.

„Nechci být za nezdvoračka, ale navrhuji pokračovat,“ řekl Paul.

Několikrát křísł o ocílku a ozvalo se nezaměnitelné syčení zápalné šňůry. Sám se jako první rozběhl stokou pryč, ostatní ho těsně následovali. Zdálky je vyprovázelo vzteklé bušení na dveře, pak výbuch a zvuk padajících cihel. William pochyboval, že

tudy ještě někdo někdy do La Force pronikne.

Blížila se druhá hodina ranní, ale Margaret samozřejmě nezamhouřila oči ani na okamžik. Nebylo to však nepohodlným ubytováním, kam ji odvedl její muž, než ses jejím bratrem a Missy Dumbrillovou, které stále ještě plně nedůvěřovala, vydali na nebezpečnou záchranou výpravu. Seník se sýpkou stál na okraji Paříže v chudé čtvrti St. Antoine, ale nyní byl skoro prázdný, a i okolí se prakticky vylidnilo. Nemačetní lidé, kteří tu žili, se vesměs přesunuli blíže k centru, kde jim revoluce nabízela bezpočet nových příležitostí a hlavně pocit, že konečně mohou mluvit do řízení státu. I když to byla nejspíš jen krásně vybarvená lež.

Margaret se po několikáté podívala na hodinky s podobiznou rodičů ve víčku. Neodvážila se zapálit svíci, jak kvůli utajení, tak kvůli slámě, které tu ještě něco zbývalo, ale ve světle měsíce se jí zdálo, že do dvou zbývá asi pět minut. Konečně zaslechla blížící se kroky. Zatajila v očekávání dech a z opatrnosti uchopila do ruky pistoli. Bylo to však zbytečné, některé ze čtyř blížících se stínů poznala spolehlivě. Bylo jich vlastně pět, protože její bratr stále nesl Janette v náručí a až v bezpečí seníku ji postavil na nohy.

Margaret odložila zbraň a rychle k nim došla. Když rozeznala Janettin zanedbaný zjev, neudržela se a sevřela ji v objetí. Plavovlasá markýza jí gesto vděčně oplátila.

Margaret se draly slzy do očí, když si vzpomněla, jak se potkaly naposledy, když s rodiči a bratrem navštívili zámek jejího děda nedaleko Toulouse. Návštěva skončila nešťastně a Margaret si musela připustit, že na tom nesla svůj díl viny. Jako vyhlášená kráska, dcera jiné vyhlášené krásky a nesmírně bohatého otce, byla zvyklá od mala být středem pozornosti. Její americké dobrodružství i pozdější svatba se záhadným markýzem mohly znamenat skandál, ale nakonec ještě zvýšily její proslulost. Pozvánky na večírky a bály se u nich doma jen vrstvily. Margaret nezpychla, jak by se možná stalo povrchnější dívce, ale na cizí obdiv a pozornost si tak nějak zvykla.

V Toulouse u markýze De Guignese to však bylo jiné, zámek měl jinou princeznu. Francouzská šlechta byla v mnohém uvolněnější než ta anglická. Margaret se dostala do víru zábavy opulentnější, dalo by se říci barevnější, možná veselejší, ale jistě frivolnější, než považovala za normální. Zpětně vzato jí historie dala za pravdu, když pomyslný pohár trpělivosti francouzského lidu se svými vládci nakonec krvavě přetekl.

Nové prostředí anglickou dívku fascinovalo a bavilo, ale jen než zjistila, že Janette se sem hodí jaksí více a strhává na sebe většinu pozornosti. Potíž nebyla v bohatství, Margaret byla přesvědčena, že její rodina vlastní větší majetek než markýz De Guignes, ale spíše ve způsobu, jakým dával bohatství najevo a co vše své milované vnučce dovoloval. V šatech, které by střihem i barvami v Anglii okamžitě způsobily pozdvižení, s výraznými šperky a nalíčeným obličejem zářila jako slunce a Margaret, aniž by si to sama uvědomila, začala žárlit.

Když Janette k obecnému pobavení veřejně a se smíchem odmítla nabídku jejího bratra k sňatku, náhle měla ke své nevraživosti důvod. Při první příležitosti sdělila Janette svůj názor na ni a obě dívky si vjely do vlasů. Nikoliv metaforicky, ale do-

slova. Několik přítomných mužů je muselo od sebe odtrhnout. Až do odjezdu si pak vyměnily jen pár chladně zdvořilých frází. Ale Margaret si během loučení neodpustila poznámku, kterou zaslechla od jakéhosi agitátora, že zhýralost a dekadence francouzské aristokracie jednou dojdou trestu.

Když propukla revoluce a později, když se dozvěděla, že Jeanette hrozí smrtelné nebezpečí, začala trpět absurdními výčitkami, že je za její osud zodpovědná. To byl jeden z důvodů, proč se rozhodla ke ztřeštěnému nápadu následovat v převleku Paula s Williamem. Proto také cítila takovou úlevu, když viděla Janette živou a na svobodě, ale do očí se jí draly slzy nad jejím zbědovaným stavem.

Stály v objetí dlouho, než si Margaret uvědomila i páteho příchozího.

„Gérald, markýz De Guignes, k vašim službám, lady Margaret,“ představil se. „Nevím, jestli si vzpomínáte...“

„Ano, je mi ctí,“ nechala si Margaret trochu překvapeně políbit ruku.

Missy za ním si pomyslela, že s ní to nebylo nic zvláštního, že francouzský šlechtic takto očividně zdraví každou jen trochu atraktivní ženu. Nevěděla proč, ale ucítila jisté zklamání.

„Připravíme se na cestu,“ rozhodl Paul, jako obvykle nejpraktičtější. „Maggie, podívej se, prosím, Janette na chodidlo. O něco se řízla. Čím dřív budeme pryč z Paříže a na cestě k pobřeží, tím lépe.“

Margaret přikývla. „Pojďte, lady Janette. Mám tu i nějaké náhradní šaty. Ten kabát vám neladí s vlasy,“ pokusila se o žert.

Janette se přinutila k úsměvu. „*Merci*. Myslím..., myslím, že Janette postačí. Zde na tomto místě zcela jistě.“

„Pak tedy já jsem Maggie,“ odpověděla a odváděla ji k cestovnímu kufru, kde mohla mít trochu soukromí.

„Je mi líto, Paule, já s vámi nemůžu jít,“ oznámil náhle Gérald. „Mám tu ještě práci.“

Jeho synovec na něj podezřívavě pohlédl. „Jak to myslíš, strýčku? Právě ses podruhé narodil.“

„Jsem Gérald, Paule,“ odvětil. „Už ti není pět.“

„Ale má pravdu,“ přidal se Wavesbury. „Musíme pryč. Každý voják v Paříži, snad i každý *sansculot* v Paříži nás bude hledat.“

„Přeceňujete můj nebo svůj význam, Williame,“ usmál se Gérald. „A také organizační možnosti Výboru pro veřejné blaho. Ale tak jako tak na tom nezáleží. Příliš mnoho věrných poddaných našeho nebohého krále by mohlo zemřít.“

„Více než těch, jejichž životy denně končí na náměstí Revoluce?“ zeptal se William ironicky.

„Co kdybychom nechali markýze De Guignese vše vysvětlit,“ navrhla nečekaně Missy.

Gérald se na ni vděčně usmál. „Myslím, že v tomto prostředí nemusíme dodržovat všechny formality, *mademoiselle*. Já jsem Gérald a vám, jak jsem pochytil, říkají Missy.“

Náhle nevěděla, co odpovědět, tak jen nejistě přikývla. U muže možná více než

dvakrát staršího, než byla ona, jí přišlo nepatřičně říkat mu křestním jménem, a navíc ji z nějakého důvodu začínal čím dál tím víc zajímat.

„Missy má pravdu,“ řekl Paul. „Co tě tedy drží v Paříži, Géralde?“

Starší markýz De Guignes jim tedy ve stručnosti odvyprávěl všechno o seznamu rojalistů, který byl sepsán během útrpného výslechu jeho velitele a který nestačil zničit, pouze ukrýt v nepřilíš bezpečné skrýši.

„Je tam možná přes padesát jmen. Občanů Paříže, jejich žen, dětí...“ dokončil své vyprávění. „Každou hodinou může být seznam nalezen. Znamenalo by to rozsudek smrti pro každého z nich.“

„Takže se hodláš nějak znovu dostat do La Force a zničit ten papír,“ konstatoval Paul. Pak si zhluboka povzdechl. „Dobrá, co s tebou mám dělat? Znáš v Paříži pár lidí, spolu můžeme něco vymyslet. William zatím odvede dámy do bezpečí.“

„A nechat vás bláznivé Francouze nechat se zabít od jiných bláznivých Francouzů,“ nevesele se zasmál William. „Nemyslím si. Margaret...“

„Margaret zůstává. Někdo rozumný na vás musí dohlédnout,“ ozvalo se zpoza dřevěné přepážky, kde pomáhala Janette se převléknout.

„Víš, co jsi slíbila?“ připomněl ji Paul.

„Že budu během výpravy poslouchat,“ odpověděla jeho žena. „Ale pokud by měla skončit, nic mi nebrání znovu se přidat.“

„Neblázni, Maggie,“ napomenul jí bratr. „Někdo musí Janette...“

„Já bez vás nikam neodjedu,“ ozvala se dotčená tiše, ale rozhodně. „Ráda bych něco udělala, někomu pomohla. Když pomůžu zachránit ty lidi, konečně nebudu jen obětí. Nezapomeňte, že jsem byla v La Force a poznám některé lidi, *n'est-ce pas?*“

Nikdo už nic nenamítal. Slečna Dumbrillová přelétla zkoumavým pohledem všechny tři muže.

„Jste volná, Missy,“ řekl William. „Máte svou milost i peníze. Víte, jak se dostat z Francie.“

Má naprostou pravdu, pomyslela si. Co je mi po těch lidech? Ale pak se uslyšela, jak říká úplný opak.

„Jenže já už si na vás bláznů nějak zvykla,“ opáčila zamyšleně, pak se nevesele zasmála. „Nikdy předtím jsem se nechtěla dostat do vězení a teď to bude podruhé za pár dní.“

• • •

Nicholas Jauffret si se svým obvyklým smutným výrazem prohlížel řadu mrtvých těl vyrovnaných ve vězeňské márnici. Většina byla v uniformách Národní gardy, jen ředitel toulouské věznice Bertrand Maître na sobě měl poněkud nedůstojně jen košili.

„Nemohl jsem nic dělat,“ ozval se Leroux, dočasný a možná již trvalý ředitel věznice La Force, který Jauffreta doprovázel. „Nebyl jsem tady.“

„To skutečně nebyl,“ přisvědčil Jauffrete.

Z nějakého důvodu ho více popouzelo, že nebude moci předvést plavovlasé markýze svoji novou blondatou paruku, než trest, který nad ním teď visel jako pověstný Damoklův meč. Přinutil se klidně zhodnotit své možnosti. Mohl se pokusit svalit veškerou vinu na Leroux a nejspíše by dosáhl toho, že by ho mladík doprovodil pod

gilotinu. Ale pokud chtěl zůstat v Paříži, musel markýze a markýzu De Guignes znovu dopadnout, nejlépe i s jejich doprovodem. Jedinou další možností byl útěk. Věděl, že mu zbývají tři čtyři dny, než si ho Robespierre předvolá na schůzku, na kterou musí přijít s De Guignesovými – nebo vůbec.

Znovu přemítal nad dosavadními výsledky pátrání. Výslech napůl opilého strážného nic nepřinesl, mluvil o vetřelcích jako o nepřemožitelných démonech z pekel, snad aby zakryl vlastní neschopnost. Jauffret už podepsal příkaz k jeho popravě. Nechal také samozřejmě uprchlíky hledat a vyhlásil přiměřenou odměnu, ale od toho si moc nesliboval. V Paříži bylo tisíce míst, kde se dalo ukrýt, a pokud se jim podařilo opustit město... Přesto měl jakýsi zvláštní pocit, že jsou stále někde blízko.

Nakonec dospěl k rozhodnutí. Bude nadále pátrat, ale současně připraví vše ke svému odchodu. Ze svého majetku, který se za revoluce značně rozrostl, nehodlal přenechat Robespierrovi ani livru.

Během svých úvah se nepřestal procházet po márnici a Leroux ho nejspíše následoval. Zadumaně se zastavil před mrtvým Maîtresm a znovu se na něj zahleděl. Náhle si něco uvědomil.

„Co si myslíte o jeho smrti, občane?“ zeptal se Leroux a pokynul k mrtvole.

Dočasný ředitel jen pokrčil rameny. „Umřel asi hned. Zastřelený a posekaný. Myslíte, že je na tom něco divného?“

Jauffret se nepřítomně usmál. „Mám jen elementární medicínské znalosti, ale ano. Nejdřív toho chudáka střelili. Rány byly jistě smrtelné, zemřel by během pár minut. Jeho vrahové byli na útěku, neměli čas, přesto si jeden z nich dal tu práci a skoro mu usekl hlavu.“

„Možná aby měl jistotu, že ho zabili,“ navrhl Leroux.

„Ne, nemáte pravdu, občane,“ zakroutil Jauffret hlavou. „To byl akt pomsty. To udělal někdo v záchvatu vzteku. A co mohlo probudit takovou zuřivost?“

Leroux byl zkušený právník, napadlo ho, kam Jauffret směřuje. „Maître spal s tou holkou proti její vůli. Znásilňoval ji. Všichni o tom mluvili, prakticky se tím chlubil.“

„Správně, občane. Ti muži nepřišli pro De Guignese, ti přišli pro ni. Někdo, komu na ní velmi záleželo. Vdaná nebyla, takže milenec nebo někdo z příbuzenstva. Tohle,“ ukázal na Maîtresovo zohavené tělo, „svědčí spíše o tom prvním, osvobození De Guignese zase o tom druhém.“

„Můžete mít pravdu,“ přisvědčil Leroux, „ale co z toho plyne pro nás?“

„To zatím ještě nevím,“ odpověděl Jauffret zadumaně. „Ale nechte mi do kanceláře poslat toho druhého muže z Toulouse, toho Bélanguera. Žil tam celý život, třeba se od něj něco dozvíme. Chci o té rodině vědět vše!“

• • •

Poté co bylo odhlasováno, že společně pomohou Géraldovi De Guignesovi na jeho zdánlivě sebevražedné misi, rozhodli se nechat další plánování na následující den. Pomalu svítalo a všichni, snad kromě Margaret, padali únavou. Třebaže zbytek uskladněného sena neodpovídal loži, na které byli zvyklí, nyní vypadal nesmírně lákavě. I tak se muži dohodli na držení hlídek. Návrhy Margaret a Missy, aby je také zahrnuli, byly rázně odmítnuty, Janette se ani nepokoušela nic namítat.